Bruden från Abydos

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk av **Baron Byron** (1788-1824), översatt av **John Afzelius** har digitaliseratas i januari 2009 från Harvard University av Google Boks och anpassats för Projekt Runeberg i januari 2014 av Ralph E.

Bruden från Abydos.

*

FÖRSTA SÅNGEN,

I. '

V</biget du ett, land, der skedda bragders tal ' ,

En sinnbild fått i myrthen och cypresser?

Der dufvans kärlek väcker sorgens qval,*

Och gaméns vrqde brottets dolkar hvässer?

Vet du ett iand, der drufvan glöder — der

Så- evig solens glans som blomstrens är;

Der Zepbyr, mild, med doftbestänkta vingar,'

Kring rosenfält och liljedalar svingar,

Der cedern spirar bland orangens guld,

*

Och näktergalens sång är ljuf och huld; t Der jord och himmel, som sin färgprakt bryta Emot hvarann — i skönhet täfla blott;

D?r hvarje flické rosens fägring fått, • .1

Der purpurns rodnad höljer hafvets yta, i: fv

Och allt, som danad,t blef af Ålimagts h$n&, Sig, utom menskans själ, gndomligt röjer? ' ' Det kallas Orienten, solens land •— *

Vid sina söners verk, månn’ glad hon dröjer?1

^*Nej, vildare an älskandes farväl,

Är deras saga, deras vilda själ!

i

II.

./

Med ta'ppra slafvar vid sin sida, t

Som, klädda uti vapenskrud,

Att lyssna till sin herres bud,

Kring honom vaksamt nu fcftbida,

Syns Giaffir uti sin Divan Med tankfullhet uti sitt öga;

Ty, fastän Turkens anlef föga Förråder, och fast han är van Sin föresats för alla dölja,

Och stolthet blott tillkännager,"

De molnf som Giaffirs panna hölja,

Dock nu för forskarn båda mer.

m.

”Gån bort!" — nu hopen strax försvinner ‘"Man kalle Harenps höfding hit!"

Blott Giaffirs son sig qvar befinner Och Nubiern, trogen i sitt nit.

"Haroun! Nar ur palatset tåga ”Oe sista ibland trälarne” —

Ve .hvar och en, som skulle vSga Zuleika obeslöjad se!) ,

"Må du mitt barn från tornet föra,

"Dess öde afgjordt Sr i dag —

"Dock blott "af mig bon måste höra "Sin skyldighet Och mitt behag. ,

"Jag lyder, JPascha!” slafven svarar (Ty mer ban ické yttra får),

Och bört med snabba steg han går.

Ej Schms tystnad länge varar,

Han nalkas uti vördsamt' skiek,

Och med pä jorden fästad blick Han ses vid Paschans fot förbida:

Förr Turkens son skall döden lida,

i J

Ån sätta sig vid faderns sida!

"O, banna henne ej, min far,

'‘Och hennes väktare ej heller!

"Hör händelsen! — Om brott den var,

"Mig förebråelsen blotf gäller.

"Så skön var morgonen, så sval,

"Jag tänkte, sömn må vederqvicka ”Den åldrige^— men ensam blicka "Med fröjd utöfrer sjö och dal

, , "Jag lunde ej — jag ville finna "Uti en yäns förtrogna bröst ”Deltagande — jag ville vinna "Ett återsvar till känslans röst;

"Jag då Zuleikas slummer störde "Och — som du känner, att för mig "Ditt Harems portar öppna sig, '

' ”Vi, utan att oss vakted hörde^

"Gladt flögo till cypressens lund.

VMed jord och himmel i förbund,

"Vid Mejnoun’* *) saga* der vi dröjde,

"Med Sadis sånger oss förnöjde,

•y

"Tilldess tambourens dåfva ljud "För mi{£ Divanens timma tydde;

"Då, trogen dig och dina bud^

"Att helsa dig jag genast flydde;..

"Dock än Zuleika vandrar qvar.

"O, vredgas ej! Må du ej glömma,

"Det Härems vakt blott tillstånd har "Att nalkas, lundens dystra gömma." ;

iv.' * :"...”

"Son utaf en slafvinna” —• säger

) Mejooun och LeiU — .östetUnduingsrnés Romeo och Julis.Vildt Paschan — ”af otrogeD mor! ”Förgäfves är det hopp, jag egér,

”Att manlig kämla bos dig bor!

”Du älskar icke spjut och pilar ”Och ej att tygla hästens lopp,

"Grek, ej till tro, men själ och kropp, ”Du tjust till vattenfallet ilar,

”Att btomstren se och baljans dans. ”O, att dgt klot, som sä förvånat ”Ditt öga med sin morgonglans,

”Eu gnista af sin eld dig lånat!

”Du, utan styrka, utan mod

”Att gjuta Nazareners blod,

/

”Hur’ Sta subtils gamla, fasta murar ”Och detta, slottet ramlade ”Vid Moscoviters kule-skurar, ”Likgilltig, fegsint skulle se!

”Gå, vekling, gå! Med mera ära,

”Än svärdet, skall du sländan bära. ”Haroun, fort till min dotter gå!

”Ocb, om Zuleika skulle våga,

”Ännu en sådan utllygt — då ’ ”Ditt lif beror af denna båga.”.Ej ljud från Selims läppar gå,

Som gamle Giaffirs öra nå;

Hvart ord, hvar blick dock genombårat Hans bröst — som Christnes svärd det sårat. "Jag feg — Jag en slafvinnas son!

”En annan skulle sådant bån

*

"Umgälla dyrt —»'af en slafvinna

"Son! Hvem min far?” Hans kinder blinna

Vid dessa tankar, hvilka snart

Sig tändl och fly med blixtens fart.

Men Giaffir ser med veknadt sinne ' Den eld, ur Selims öga far,

Och märker, uppror bor derinnet ”Kom hit, min gosse! Intet svar! —»

"Jag känner dig — du föga tniäne "Eör hjeltens verk och bragder hatr,

"Men, vore manlig skäggets yta ”Och merp stark din hand ocb vig,

"En lans jag gerna såg dig bryta,,

"Om an det vore emot mig.”

Vid detta tal, som smälek bådar,

Sin blick han stolt mot Selim slån -art ögonkast ban återfår,Ty Selim djerft pä fadern skådar,

Tills denne slär sitt öga ner Och rädes för att yttra mer.

”1 denna pojke,?’ så han tänkte —

"Jag närt en orm uti. min barm.

"Jag kärlek aldrig honom skänkte.

"Ja, utan styrka är hans arib,

"Och knappt han under jagtens möda "En uppskrämd äntelop törs döda,

"Än mindre djerfvhan sråga sig "I manlig strid för lif och ära.

"Hans blick, hans tal misshaga mig;

"Ja, ock bans blod fast mig så nära — "Hans blod — han Vet ej — tystnad blott! "Nog mycken frihet förr han fått —

"Mitt hat som en Arab han väcker,

"En Gjaour *), den stridens larm förskräcker.”

"Men tyst, jag hör Zuleikas röst:

"Lik Houris' sång den rör mitt hjerta,

"Hon min utvaldas ättling gr "Och mera än sin mor mig ,kär,

"Hon väcker endast hopp — ej smärta. "Välkommen, älskling, till milt bröst!

*) Torkarnas benämning pä en Christen.

Digitized $”Ljuf, såsom öknens källe^ rioner ”Mot vandraren, af törst som brinber,

"Är för min längtabs blickar du!

”Som han, då Mekkas torn framglimma,

”Jag bad uti din Jödslotimma,

”Välsignande dig då och nu.” , \

VI.

Skön såsom Eden$ först bedragna qvinna,

Då mildt hon log emot förföraren,

(Hvars brld, hvars list i hennes blick än brinna, Hon sjelf bedrogs, för att .hedra’ igen) Förtrollande, som drömmens korta villa,

Af kärleks irrbildsfulla slummer närd,

Då hjerta tycks mot bjerta slå så stilla,

Och Edens ros oss räcks från ljusets verld — Ljuf, som en hädangången älsklings minne,

Ren, såsom bönen höjs från barnets sinne, Zuleika, gamle GiafErs dotter, var,

I allt en motbild af sin grymma far;

Hvem känner ej, hur’ svagt med ord inan

målar

Det minsta drag af skönbets milda strålar,

Den låga, himlen-i vårt.rare lagt,

Då bjertat klappar Ijuit —» då kinden bränner,

OS kärleks majestät allt högt bekänner,

Och skönhetens förundransvärda magt!

Behagen hos Zuleika sig förena, Omärkta dock af henne sjelf allena.

Ja, kärlekens och oskuldeDs behag Framstr&la Jjuft i hennes anletsdrag,

Dess hela väsen hjertats godhet andas,

Och uti ögat själens mildhet blandas.

På hennes jungfruliga bröst '

De sköna armar ädelt dröjde; ^

Men smekande de dock sig höjde Vid hennes faders milda röst.

Zuleika kom, och Giaffir kände, .

Hur’ hans beslut halft återvände;

Men, fast. hans bistra, grymma själ Brann lifligt for Zuleika* väl,

Dock ärCgirighetéo gällde

För honom mer än kärleks välde. -

VII,

”Zuleika, evigt älskade,

"SS dyrbar för mitt fadershjerta, ”Förgätande min bittra stnärta,

”Jag vill i dag s<yn brud dig ge ”Åt en bland nina trogna vänner,' ' < ,

"Deo tappraste bland tappra tbänner,

"Som vägat sig i stridens gny.

"Vi Moslems oss om börd ej bry;

^”Från Carasman *) hans slägt dock stammar,

"Han* svärd än obesegradt flammar;

"Cbef för Taraarioters band,

"Försvårar han sitt vunna land.

"Nog, den jag till din make väljer,

"Förvandtskap med Bey Oglou (äljer;

"Hans år må ej bekymra dig;

"Jag med en gosse dig förlofva

"Ej vill — rik blir din morgongåfva!

"När våra bärar samla sig,

"Den döds-firman, som fasa väcker

"Hos andra, oss ej mer förskräcker,

"Och budet lära skall sin lön I

^'För dylik gåfva att urskilja **).

"Nu känner du din faders vill ja,

"Och mera höfves ej ditt kön: '

"Till lydnad jag dig bör bereda,

"Din inan på kärleks sti£ dig leda." '

*) Carasman Oglou eller Kara Ofmgn Oglou.

**) Nit en pascha Ir mSgtig nog för att uppresa tig mot öfverfceten, blir den person, som först bringar honom dödsbudet, eller silkessnöret, genast strypt.Sin blick Zuleika nederrlår,

Men, fast den skymmes af en tår,

Och kinden omsom bleknar, lågar,

Den känsla hon ej röja vågar,

Som lik ett dolkstygn hjertat rör,

Då' Pascbans grymma ord hon hör.

I skönhets öga mild är tåren,

Knappt kärlek Tull den kyssa borf,

Ocb blyghets rodnad ljuf som våren,

Dock för.' delta'gandet för korr,t.

MSnn’ ej Zuleikas sqrg kan vara Oskyldig, barnslig fruktan bara?

Hvad belst — det rör ej hennes far, Åtminstone ej synes röra:

Från sin Chibouque *) han afsked tar Och lfiter fram sin stridshäst föra.

Lätt stingar han i sadeln opp,

Och, följd af Mamelukers tropp,

Till sina Oehlis **) raskt han ilar, v Att vittne bli, i dag som förr,

Till deras lek med lans och pilar;

*) Chibouque, Turkisk tobakspipa, v

**) Dehlis, Utt kavalleri.Men qvar, att vakta Harems dörr,

Med sina Mohrer Kislar hvilar.

IX.

Med Linden lutad mot sin hand Och blicken, spänd pä baf och land,

Står Giaffir — väldig vågen sväller*

Omkring de krökta Dardaneller;

Dock ser han icke haf och $trand,

Ej käraparne, s/sm aldrig fela

Att i ett hugg turbanen dela *) f

Med sabeln, Tord af öfvad hand,

Ej rjtttärne, som spjuten böja Och under gällt och högljuddt skrål Dem slunga till aflägsna mål:

Hans tankar hos Zuleika dröja.

.X.

f *

Stum, blek och sorgfull Selim står Och skådar genom fenstrets g al her,

Ifrån hans mun ett ord ej faller,

En suck blott flickans öra når. •

Sin blick mot honom rädd* hon slår,

*) Bland Turkarnei ofningar år att med sabeln I ett hugg klyfvä en turban.' . ,

Men af hans åsyn hopp ej får.

Stort hennes qval — dock ej detsamma Som hans; en mild, en högre flamma Närs inom detta veka bröst — '

Men, hvarför qväfves hennes röst,

Törs hoo ått tala ej försöka?

Hans köld, hans tystnad smärtan öka. ”Ef förr hvarann vi mötte säj "Och sä vi nu ej skiljas mi!”

Tre gånger hon kring rummet hastar, En forskningsblick på Selim kastar Och fram försigligt urnan bär,

Som fylld med rosenolja är. ,

Med denna balsam hön begjuter'

Den prakt, som salens rymd omsluter; De droppar, som på Selims barm Hon stänker uti skämtfull barm,

Kring bröstet obemärkta flyta,

Som-öfver marmorns kalla yta:

”Mib Selim svara, sansa dig!

"Gud, hurd grymt du sårar mig!”

Nu ser hon blommorna framsliDgra,

De skönaste i Österns land:

”Han älskat dem — kanske de skingra ”Hans sorg, om skänkta af min hand;”Som tanken kommer blomstren brytas Och till en blomkran» sammanknytas.

I Jjuf gestalt hon åt sin vän Med dessa orden räcker den:

*’Att lugna qvalets dystra blickar,

”Dig denpa kransen Bolbnl *) skickar: ”Hans sång i afton ej blir korrt,

”Du tjusas skall utaf hans stämma,

"Och, fast ban fordom sorgligt qvad, ”Han sjunga skall en säng så glad,

”Att vemods grymma utbrott hämma ”öch hemska tankar jaga bort.”

XI.

”Hvad? Du min skänk så grymt försmår, ”Nu kan jag mig olycklig kalla,

”Då du mih ömhet ej förstår,

”Mest, varmast älskade af alla!

"O, Selim,' evigt för mig kär,

”Säg, hvi du hat och fruktan bär "För mig! Kom att ditt hufvud luta . j ”Uti min famn, att hvila njuta! ”Förgäfves var då allt mitt tal,

"Och fabeln qm min näktergal!”

n) Bnlbul, näktergalen,

Q,3,,zMt,,GoogIe*Ej Giaffirs käoilar varit ömma ”Mot dig — men stolt var ock din själ: ”Han hatar dig — dock — kan du väl "Zuleikas trogna kärlek glömma?

"Gud, hvilken aning! Paschans plan —• "Ja, fränden till Bey Carasman ”Af hat till dig kan hända brinner!

"Om sä — vid Mekkas graf jag svär, ”Om qvinno-ed till templet der ”Når fram, att han min hand ej vinner, ”Förutan ditt behag, ditt val!

”Tsor da, att liknöjd denna smärta "Jag bära kan, det grymma qval,

”Som krossa skall mitt svaga hjerta?

”Hvem blefve, om jag slets från dig, "Din väd,— hvem skulle itödja mig? ”Nej, ingen tid skall vittne blifva,

”Att jag dig kutanat Öfvergifva! "Om-Azrael *) med thordöus röst , ”Utsänder en af kogrets pilar,

"På samma gång den säkert ilar

~*’Igenom våra syskonbröst!"

%

*) Asrael, dädslngeln.

Bruden /rån Aby dos.XII.

Han Iefde, andades och kände Och till sitt bröst tog flickan opp.

Hans sorg försvann — hans hlick var hopp;-. De tankar, sig i mörkret vände,

I ögat gnistrande sig tände:

Som bäcken, fördold Bland vidträdens kransar,

Med Brusande väld I dagen framdansar,

Som blixten framslår ,

Ur åskmolnets slöja,

Och lidelsens spär } ögat sig röja,

Mot huodarnes tropp,

Som lejonet rusar, ' .

En stridshäst far opp,

Dä krigshornet brusar,

9& Selim upp krapapaktigt for,

Då flickan denna edeo svor,

Som hennes tänkesätt förklarat Och hvarje gåta uppenbarat.

"Min är du nu, för evigt .min*

"Och jag i lif och död är dio:

>et helga löfte, som du gifvit,

DlgBMb,"Gemensamt for oss bSda blifvit;

"Ditt tal ljuf vishet innebar,

"Mer än ett lif du frälsat har;

"Må fruktan ej ditt bjerta röra,

"'Jag vilie ej ett-enda hår,

"Som på din sköna paona står,

"För vérldeos berrlighet, förstöra,

"För all den skatt, man samlat har

'T grottorna vid Istakar *).

. ^ 1 "1 dag af mola min himmel höljdes,

"Af förebråelser jag följdes,

"Ja, Giaffir feg har kallat mig

"Och son af en försmådd slafvinna:

"Hans smädeord så föllo sig;

"Men snatt han lönen ock skall viona;

"Hans hotelser mig ej förskräckt,

"Meo de min 4iarm, min vrede väckt —

"Vårt löfte dock må du ej glömma

"Alt i ditt hjerta troget g&'qama!

*'Förrädar'n, som din hand begär

"Af Giaffir, jag tillräckligt känner —

"Ej någon ibland ityfoslims svenner

"Ett mer förrädiskt sinne bår.

\

) Sultanernas skatte före Adam* tid. Sa tTHerbe-lots artikel om Istakar."Är ban i Egripo' ej buren?-"Ej sämre

stam i nejden flnns:

"Men nog! Vår ed — blott tyst som murea "Och allt af tiden sedan vjhns.

"Omsorgen mS ota Osman lemnas "Åt mig: jag vänner eger bär,

”Och vapen eger jag att hämnas:

"Tro ej jag synes, hvad jag är!"

XIII.

"Ej hvad du är?" Zuleika svarar.

"Ljuft i milt minne jag förvarar,

”Hur’ huld du denna morgon var;

”Men grymt du dig förändrat har.

"Min ömhet förr du visst erfarit, 1

"Jag är densamma, söm jag-varit.

”Jag hatar nattens bleka bloss —

”Hvarför? Det kan jag ej förklara,

"Om ej, för alt det skiljer oss.

"Att se dig, höra dig— att vara "Hos dig, att lefva, dö med dig "Är allt det hopp, som lifvar mig,

"En ItySs pä dina läppar trycka,

"Som nu -»- min enda, högsta lycka!

*Ten, Gud! dia mun är eld — en elf

"Af lågor iting ditt anlet’ flyter — ”Den hotar att mig qväfva sjelf — ”Fram feberns eld på linden bryter: ”Att om din helsa vårda mig/

”Att njutning af djtt välstånd' skörda, ”1 allt med glädje bistå dig ”Och dela fattigdomens börda:

”Ja, allt för dig jag våga vill —

. ”Blott ej ditt öga sluta till!

"Ja, allt för dig jag skulle våga t-”Och mer du icke fordra böij ”Afen, Selim, svara till min fråga:

' ”Säg, hvi du allt så hemligt gör!

"'Jag dina slät dertill ej känner,

"Om dem ej minsta aning bär,

”Hvad menar du med vapertj vänner? ”För mig allt detta gåtor är!

”Ja, om till Giai&rs öra skallat "Den ed, som nyss jag gjorde dig, ”Han säkert den ej återkallat — ”Han frihet-skulle leranat mig!

”Kan mitt beslut väl sällsamt finnas, ”Att blifva den jag rrtirit har?

”Hvem annan kan Zuleika minnas "Ifrån sin spädtf barndoms dar?”Hvem annan kan hon högre önska ”Att skåda än siq Selim, än ”Sin lek-kamrat på fältens gröqska,

”Sin enda, trogna barndomsvän?

”Med lifvet denna önskan tändes —

”Hyi skulle jag väl dölja den?

”Hur1 sällsamt dock vårt öde vändes, ”Att nödgas dölja sanningen!

”Sin blick emot en främling höja, "Förbjuda lag och tro och Gucj;

”Och mina tankar aldrig röja ”Ett brott emot Prophetens bud —

”De mig den högsta säilhet ämna,

”Då dig, blott dig, åt mig de lemna.

”Jag ångstfull och med sorgseobet ' ”Som brud en okänd skulle följa,

”Jag ville gerna tillstå det,

"Hvi tvingar du mig sådant dölja?

I

"Jag känner Paschans höga mod,

"’Han aldrig älskade ditt blod,

”En småsak lätt bans vrede tänder,

"O, gifve Gud, ej nu så händer!

”Mig trycker, hvarför’, jag ej vet,

”Som synden denna hemlighet.

”Den,som ett brott för mig sig töjer,

"Med mina känslor uti strid. *

"Ack, Selim.' jag i fruktan dröjer "O, säg mig den!' äu Sr det tid. 1 "Men Tchocadarn *) jag rarse blifver: "Min far frän bären sig begifve*;

"Hans blickar jag ej mota tör,

"Säg, Selitn! Säg mig du, hvarför?"

f .XIV.

t

"Zuleika, skynda, Jeajoa mig!

"Jag här vili .Giaiflr ensam* räka,

"Jag mycket bar med honom språk*.

"Om firman, värfoing, stat och kxig;

"Jag rykten bört frän Donaus stränder, "Att vår Vizir sin här drar bort;

"Dook Sultan snart förstärkning sänder, "Att Giaourns triamjjh tör blifva korrt. "Men minns, så snart tambouren skallat "Och trälarne till hvila kallat,

"Jag till ditt rum begifver snig;

"Vi sagta os*, ur Harens smyga "Och ner tiil hafvets stränder flyga.

"I parken törs oss ingen störa,

"Och — vågar någon det — min dolk

*) Tchocadarn, ett slags förridarq.

' / * , . L>OO^lC”Skall, som dan varit, bli min tolk!

”Dl skall da mer af Selim hora ”Än förr du hört — än förr han, sagt. ”MS fruktan da för mig ej bära,

*'Vet, Harems .nyckel i tnin magt ”Jag har." —

”Du, Selim, mig förfara? ”Ej hittills, dock!”

. - .”Blif bär ej nära!

”Jag nyckeln har, och Harems vakt ”Om vedergällning hopp sig göra.

”1 natt, Znleika, fSr du höra

”Min' plan, min fraktan. Tro blött mig?'

”Jag är ej, livad jag synes dig.”'

*

ANDRA SÅNGEN.

I.

Kring Hellas’ siränder vindar rasa, Liksom den natt af storm och fasa,

Dl, under kärlekens baner,

Som fåfängt skänkte räddning mer,

Han sjönk — den skona, tappra hjeltéo, Han, Sestos’ dotters sista hopp. la, dä kring vida vattenfälteo Blott bennes fyrbåk flammar opp vr Fast vägorna och stormen brusa,

Och mäsars skri kring honom susa',

Och molnens hot och hafvets gny Nu mana .högt att färden sky —

Han vill, han kan ej höra — skåda De varningar, som ofard båda —

Han ser blott hennes kärleks-bloss,

En stjernas bild med bleknadt skimmer, Han Heros stämma blott förnimmer: "O,'böljor, skiljen icke oss!”

Föråldrad sagan redan ljuden,

Men tfogna bjertan njutning bjuder,II.

Med mägtigt dån sig Stormar häfva, Och mörk frambrusar Ilellas’ flod,

Den dystra nattens skuggor sväfva Kring fältet, fåfängt gödt med blod. Förr Priams stolthet — öde länder Nu — grafvar blott hans,rikes spår: Allt, utom mannens dröm, förgår — D,en blindes dröm frtjn Scio’s stränder,

III.

Ack, der en gång jag äfven var! „

Min fot har rört den helga stranden, Och mina lemmar böljaa bar —

O, sångare! kring dessa landen, ,

Jag ville vandra fram med dig Och tro, att hvarje kulle sig , ' .

» , t' '

Omkring en hjeltes aska sluter,

Som Heliespontens våg begjuter. ‘ .

Den dessa fält förgäta kan,

Bur* kall, hur’ känslolös är han!

IV.

s

I natten Hellas’ flod frémrtillir,

>ch månen öfver fjeilens krans,Kring Idas gräsbeväxtå kallar,

Ej än trädt fram i fredlig glans. '

Lugnt hjorden på haos graf nu hvilar, Som icke undgick Dardan’s pilar:

Len stolta, branta bögen der,

Som Ammobs ättlings hyllning rönte, Som folken reste, kungar krönte —

En namnlös stenhop encj^st är —

Han glömd, hvars aska griften bär!

Ja, främlingen nu blott förklarar Den bär begrafna hjeltens .namo.

Än vården, minnet längre varar — pch Ditt är gömdt i tidens famn!

V.

I natt Diana sent skall tända

Sitt bloss, att tröst ftt seglar*n sända,

Och ingen bfik, från klippans topp,

. Vägleda skeppets vilda lopp.

De ljus, som nyss på strandeD brunnit, Hvart efter annat re’n försvunnit:.

Det enda ljus, som ej förivann,

. Uti Zuleikas tornrum brann.

Ja,-ännu hennes lampa glimmar; Hon rundt omkring, i nattens timmar,PS sophan ambraperjtor strör,

Som vällukt ge, då hon dem rör.

' i

Med dem —- cheprydd af rika stenar,

Bon moderns amulet förenar,

Der Koorseeos *) text inristrfd ar,

Som hvarje jordisk sorg utplSnar,

Af himlens fröjd, en försmak länar.

Yid beones ComboloiO **)’ der En Koran ligger, grannt oragffven Af tusen skilda bilders prakt,

Med m&ngen Persisk säng inskrifven,

Som frälsades frän tidens ma£t.

Vid sidan ^vilar hennes luta,

Förstummad nu — förr ljuf och huld,

Och rundt kring lampans skuroa guld Sig sköna hlomsterurnor sluta.

Det skönsta tyg, som Iram sett,.

Den högsta vällukt, Schiras gett,

Allt, hvad sOm blick och själ förnöjer,

I detta praktens rum sig röjer: . v

• »

Men hon, som cellens Peri är,

Hvi vakar hon i natten här?"

*) En del af Koran, som beskrifver det högsta väsendets attributer. ;

**) Tuakiak rosenkrans.VI.

Kring sig hon sobelpefsen lindar,

Som ädle -Moslims prydnad är, ,

Till barmens skydd mot bimlens viodar — En barm for Selim mera kär

M , s

Än himlen.- Genom lunden smyger Hon tyst ocb räds, när i dess spSr Hemskt klagande fram stormen flyger, , Snart hon en bättre fotstig nSr,

Der friare hon vågar andas;

Men, fast i Selims fjät bon går,

Dock henqes hopp med fruktan blandas,

Att återvända bjoder deg —

Men kan hon ofverge sin vän?

VII.

Fram stigen till en grotta ledde,

Som konsten och natur'n beredde*

Der ofta, vid sin lutas ljud,

Hon läst Koranens hulda bud Och smakatati ungdoms drömmar Den fr(ijd, från paradiset strömmar; Propheten.s bud ej förespå, '

Hvart qvinnans flydda själ -skall gå:

Hon vet, hvart SeUm hän skall >1»,Men tror ej honom kanna.hvil*

I himlens ljusa nejder der,

Förutan denj han älskat här.

Hvem kan, mer öm, hos bpnom dröja?' Ack, hvilken Houris mer förnöja!

VIII.

Se'n grottan sednast hon besökte,

Den vittne om förändring bar,

Och kanske, hvad förändradt var,

Att nattens skuggor mer förökté.

Uti ett hörn hon märker här En mängd af främmande gevär,

Ej sädana, som Dehlis svinga,.

Dä stridande de fältet nätt,

Hej svärd med utländskt fäste, klinga — Ett blodigt är — kanske af brott!

Ett dryckeskärl pä bordet blänker,

Sorbet det ej omsluta kao;

Nu en förvånad blick hon sänker Pi gelim — -'Gud, är det väl han?’

IX.

Hans rika klädnad bortlagd var,

Ej hjeitan mer turbanen barj

DlgillzedbyCaOgle .Men blott en shawl af mörkrödt siden Var lätt omkring hans tinning vriden, Och dolkens skaft, hvars diamant Sitt högsta värde vapnet skänkte,'

Ej sågs — ett par pistoler blänkte Fram undan lädergördelns kant.

En sabel vid,hans. sida svängde,

Och sådan mantel, lång och vid,

Som C^ndioten bär i strid;

Helt vårdslöst öfver skuldran hängde. En gyllne rock sig, kring hans sköt Tätt som en pantsarskjorta slöt,

Och fotbeklädnaden, som nådde Till knä’t, var fäst med silfverband; Men, utom kraften, som i hand,

I ton och blickar sig. förrådde,

Ett ovant öga skulle spått,

En Galiongée *) han vore blott.

X. . *

t (»

”Utaf mitt tal du re’n erfarit,

”Jag synts en annan, än Jag yarit —

"Och sanningen af mina ord

”Af mången grymt skall blifva spord.

*) Taikisk matros,"Nu fåfängt är min afsigt dölja:

"Du Osmau ej tom brud får följa;

"Du tillstått dia tillgifvenhet, "Bekännelsen på'kinden lågat.

"Mitt hjertas dystra hemlighet "För dig jag än ej yppa vågat.

. "Den varma kärlek, som der bor, "Skall tiden ej till intet göra,

"Du ingen annan får tillhöra;

’*Zuleika, jag är ej dia bror!"

XI.

"Gud, ej min bror! Olycklig vordefli "Och öfvergifveo, irrar jag,

"Förutan något stöd på jorden, "Förbannande min födseldag. 4

"Vill du min tro ej mer besvara?

"Mitt hjerta anat ond t: dock än "Zuleika skall densamma vara,

"Sjom förr — din syster och din vän! "Kanske du förf mig hit till döden? "Välan, stöt" till, 'se bär mitt bröst!

"Jag förr vill shita mina öden,

"Än lefva utan dig — min tröst.

"Aek, nu anledningen jag finner

I"Till Giaffin bat, lom mot dig brinner; "Hans enda barn du skådar bär,

"Som skulden till hbns bätskhet är;

"Fast ej din syster, må jag vinna .

"Din ynnest «— blifva din slafvinua!''

XII.

"Slafvinna? Nej, din slaf jag är!

"O stilla, älskade, din smärta,

"Med ditt föreDadt blir mitt bjerta,

"Jag vid Propbetens ben det svär!

"Må detta löfte balsam gjnta "Uti ditt hjertas djupa sår;

"Mitt svärd oss båda skall bevara "I hvarje nod, i hvarjé fara:

"Min ed liksom an skyddstnur står,

"Att sig kring våra hjertan sluta.

"Det namn, somflForr din stolthet var,

"I dag sig väl förändrat har;

"Men vårt förbund dock ej är brutet —

"Nej bandet fastare är knutet"

"I samma slägtskap Giaffir stod "Förr till min far, som vår trötts vara;

"Men brodern gjöt sin broders blod —

"Dock bad min urigdom ville spara; "Han dårat mig med falskhet blott,

"Nu drabbe honom samma lott!

"Med ömhet han mig ej betraktat,'

"Men som en Cains frände. Han "Mig likt en lejonunge vaktat,

"Som kedjan söndergnaga kan.

"Min faders blod i bvarje äder "Djupt sjdder —- dock jag ej förråder "Min hemlighet ännu; jag blott,

"ijast här jag länge ej får dröja,

"Vill nu i korthet för dig röja "Den grymma Giaffirs svåra brott"

XIII,

"Om brödrens hätskhet forst upptändes "Af kärleks eller afundsbloss,

"Att veta, fögä båtar oss! .

'"Hill hat en småsak ofta vändes "I hetsig själ. Abdallahs avm "Var kraftig under stridens larm;

"Sin sabel förde han med ära,

"Som Bosniakens sånger lära —

”Och Paswans horder kände bäst,

”Har’ svår han var dem, denna gästf bdallahs död jag vill förkunna,

"Han foll för Glaffirs lömska list:

’Jag vet, Kur jag min fader mist —

"Min börd skall frihet mig förunna!"

XIV.

"Då Raswan *), efter tunga strider;

"Först för sitt lif — se*n för sin magt, "Slöt sig TWiddiu in omsider,

"Förentes vära Paschars vakt.

"Jemnlike uti rang och anor,

"Sin tropp anförde hvarje bror,

"Till mönstring man med öppna fanör "Fram till Sophias slätter for;

"Befälen deltes der pä fälten,

"Förgäfves för den ena bjelten!

"Ty, uppå Giaffirs bud, en trä!

"Snart en förgiftad dryck beredde,

"S& verksam, som hans svarta själ,

"Och till Abdallabs död den ledde.

"Till badets lugn han sig begaf,

"Att blodet efter jagten svala;

"Man giftet fram till honom bar,

"Hap drack en gäng — men nog det var!

*) Paswan Oglou, som sä Unge trotsade Porten.»Om du cj tror mig sanning tala — "Haroun kaa vittna, Giaffirs slaf.»

XV.

»II Iger ningen nu var föröfvad,

. »Och PaSwans hämnd ej qväfd, men döfvad: ”Abdållahs Paschalik gafs bort;

»I vfir Divan, som nog du .känner,

»För guld man alltid finner vänner,

»Hans äreställen,' inan korrt,

»Den lömska mördaren tilldömdes,

»Hrars sparda skatt väf deraf tömdes,

»Men äter fick han gods och guld,

»Och, vill du skälet dertill veta,

»Spörj trälarne,' som der arbeta,

»Att gälda honom mödans skuld,

»Hvarför mitt llf den grymme sparat ”Och mig i sitt palats förvarat,

»Jag Icke vet; men änger, skam,

»Som i hans hjerta bröto fram,

»Att taga mig till sön förmådde,

»D& ingen han af himlen fått,

»Jag frälsats af ett infall blott;

»Men mellan oss ej vänskap rådde:-"Han- glömde ej sitt stolta mod,

"Ej jag min faders gjutna blod.”

XVI.

"Din fa«* ej mänga trogna har ”1 buset, som bans bröd nu bryta — "Och, talte jag, han skulle skryta "Ej af sä många lefnadsdar;

"Mod, rådighet ännu blott fela "Och en, tom leda kan det be la.

"Om händelsen, sona slutad är.

"Rätt snart, Haroun blott kunskap bär; "Liksom serailen bär han värdar,

"Han hos Abdallah Harems gårdar ' "Bevakade — och såg hans död,

"En ensam träl ej fick förmåga ftAtt djerf upptända' hämndens låga, "Men blef den späda sonens stöd.

"Han mig till Giaffir törs ledsaga,

"Som sin triumpb med stolthet bar; "Se’n fienden besegrad var "Och vännerna han fått bedraga. "Haroun ej fåfängt mödar sig,

"Den grymme mig försköning gifvér. "En hemlighet min härkomst blifver, "FÖr hvar och en, men mest for mig. "Snart Giaffir, tryggad for all fara,

"Längt frSn vårt hem, vid Donau» strand, "Till Asiens underskönа land "Drar från Rumelien med sin skara. "Haröun, nen ingen mera, vet "Om denna dystra hemlighet!

"Allt snart för mig dock uppenbaras^ "Tyranners ränker ej bevaras;

"Vid brottet afgrund fäster än "Deltagare — man ingea väni’1

xvii.

"Grymt klingar detta för ditt öra;

"Men'grymmare mitt tal skall bli* <— ,

"Det skall ditt lugn kan bända störa —* "Dock sanning ligger deruti.

"Jag såg min drägt dig nyss förfära;

"Men den jag hittills ofta bar "Och nödgas ännu längre bära.

"Han, som din tro du svurit har,

"Den vilda röfvarhorden leder,

"Hvars lag och lif är svärdets lek.

"O, hörde du dess tal, dess eder,"Din kind vissfblefve kall och blek.

"Milt folk jag låtit vapnen bringa,

"Och stunden nalkas, att dem svinga. .

"För tappra bussar bägarn göms,

"Den utaf dem med glädje töms:

"Må Mabomet dem ej förskjuta;

"För det de våga vinet njuta!"

XVIII,

"Af GiafEr* fruktan noga vaktad \ "Från öfningar med bäst och spjut,

"Af alla inom bus föraktad,

"Jag längtade i verlden ut.

*’Vid Allah! ofta han mig smädat "Och i Divanen grymt mig hädat,

"Liksom min hand ej vore värd,

"Att föra tygel, lans och svärd.

"I härnad han allena drager "Och lemnar mig, föraktad, glö'md,

"I trälars vård, bland qvinnor gömd, "Förutan hopp och ärans lager.

"Men när, för att beskydda dig,

"Dig, redan då så kär för mig!

"Till Brusas murar hort man sände,

"Att se, hur' stridens lott sig vände,”Haroun, som s&g mitt sinne lida,

”Då lifvet sysslolöst förflöt,

”Fast knaftpt han tordes från sin sida ”Mig skilja — först min träldom bröt,

”Mot löfte dock' att återvända,

”Förr’n Giafflrs krigs-värf gått till linda. ”Förgäfves — jag ej tolka kan ”Dep fröjd, i mina Sdror brann,

”Då sig mitt fria ögä svängde ”Kring himmel, soi och jord och haf,

”En blick p& deras under gaf ”Förklaring — själ’n, dem. genomträngde — ”Ett enda ord allt säger dig,

"Fri var jag — fri!. Och längtans smärta • ”Till dig försmäite i mitt hjerta —

”Jord, himmel, ailt tillhörde mig.”

XIX.

”Att hinna öarne, som glimma "Kring hafvet likt juvelers band,

”En trogen Mohr i qväilens timma,

"Mig förde bort frän denna strand.

”Jag dessa skär besökte alla;

”Men, när och b var den tropp jag fann, "Som måste, segra eller falla*’Med mig — jag nu ej säga kan.

"När våra värf vi sluta hinna,

"Du skall af mig upplysning vinna."

XX.

"Djerf, laglös hopen är och vild,

"Till skapnad rä, till själ ej mild.

"Åt hvarje tro och hvarje slägte "Den skydd och bistånd hittills räckte. "Frimodige, med färdig hand "Sia förmans bud de noga lyda,

"Och armens muskler, ögats brand.

"Förakt för hvarje fara tyda.'

"Vän med en hvar, och trogne alla,

"De svärja hämnd St dem, som falla.

"Ett tjenligt verktyg bandet är "För det fötslag, som nu jag bär.

"Men flere — jag dem pröfvat alla,

"I bildning öfver mängden stS.

"Jag Franker ofta plägat kalla,

"Att rSd af deras slughet fS.

"Dock andra ännu högre syfta,

"Som Lambros *) stolta landsmän sig

\

*) Lambn? Canstni, en Grek, som 1785—90 bemödade sig att tillvigabringa sitt foster^mdt sjelf-stindighet. switeibyb

”De rundt om hålans brasa sluta,

”Utaf en väntad frihet njuta

"Och drömma, att med våld och krig

"Ur slafveriet Rahjas *)' lyfta.

”O må, på pbantasiens elf,

”En bild af jemnlikhet dem villa —

”Väl fåfängt de sitt hopp förspilla:

"Dock friheten jag älskar sjelf!”

”Låt mig eo hafvets patriarch få vara "Och vidt kring Yerlden som Tataren fara!

"Ett skepp på sjön — på hafvets strand ett tält, "Jag älskar mer än stad och åkerfält.

"Förd af min stridshäst, vaggad af mitt segel, ”Kring öknens djupa sand — på böljans spegel, "Ledstjernan blifve du för vandraPns lopp: "’Styr du min bäst och lifva seg1ar’ns hopp, "Tryckt till mitt bröst, min segelfart fÖrljufyaj ”Blif för min ark den milda fridens dufva!

"Må du för mig, om hoppet skulle fly,

. "I lifvets storm som regnets båga gry,

"Hvars aftonglans bortsmeker mörkrets skyar. "Öch bådar morgonen med herrligt sken!

"Ljuf, såsom Muczzins sång från Mekkas vallat "Emot den frötta pelegrimen skallar,

*) Rabjas kallas alla de, som betala kopf-skatten."Som barnens melodi, sä mild och ren,

"Hvars magt den tysla ,tjusningstår'a förnyar, "Som hemmets sång för den fördrifna kär,, "Din sköna stämmas toner för mig klinga.

"Ed löfsal midt i dessa öars krans "Dig väntar skön, som Adens *) första glans, "Och, pä ditt bud, sig tusen lansar svinga "Att skydda dig: anförar'o Selim är — "Omgifven af mitt band, invid min sida,

"Af verldens skatter böljas skall min brud, "Ack, dessa värf — ett glädjens förebud —r "Mer fröjd kring mig än Harems ängslan sprida. "Ej blind för ödet— tusen farors lott "Jag föreser — men, ack, en kärlek blott!

"Dä mödans lön ditt hjertas tro mig skänker, "Jag räds ej ödets hot och vänners ränker. "Hur' ljuft det kopp,om allt förändrar sig—; "Att trogen i olyckan finna dig!

"Fast .hlifve, såsom min, din trö, din villja, ""Må i gemensam, evig kärleks höjd "Vi dela lifvets sorg och lifvets fröjd,

"Ja, hvarje tanka, — blott oss aldrig skilja!. "Eo här af raska kämpar jag för an,

?Mot alla hätska — trogna mot bvarann,

*) Jiwt al Aden — Museimännens paradis.

"Den stridslust följes, som naturen väckte "I hvarje bröst af menskans krigar-slägte; "Märk, att, vid gränsen ulaf kamp och stri^l, "En stillhet gifves, som man kallar frid!

"Jag skall mid kraft och konst lik paängden

pröfva,- '

"Men vill åt dig ej några länder röfva. '. "Vet, genom, tvedrägt herrskar magten blott, "Våld eller list den till sitt redskap fått.

"Snart falskheten skall tända upp sin fackla, "Då städer öppna oss sitt samfunds-sköt, ,

"Der skall din trohet kanske äfven vackla •— "Förförelsen ett hjerta ofta bröt,-"Som faran ej förskräckt— och mångenqvinna, "Då lyckans bloss ej mer kring älskar'n brinna, "Då arm han är — sjönk uti syndens famn: "Misstanka bort — nämn ej Zuleik*as nämn!'

T *

"Ett äfventyr för bvar och en är lifvet —

"Mig fruktan blott — ej annat val är gifvet —• "Ja, tviflet; fruktan att förlora dig,

"Igenom Osmans magt och Giaflirs ränker. ,

"I natt dock denna fruktan minskar sig,

"Om kärleken en gynsam vind mig skänker; "Ej rädes ett af bonom skyddad t par,

"Fast foten Irrar — bjertat frid dock har!»

"Med dig är mödan ljuf — hvart luftstreck

tjusar,

"Jord, himmel, b af, en verld bor i vär barm; "Jag räds ej stormen, som i seglen brusar, "Blott kriDg min hals du

slingrar, ömt din arm. ”Det sista örd, som mina läppar stamma, ”Skall' ej bli frälsnings bön — men bön för dig! ”Ej kärlek fraktar eleraenters krig,

”Men mensko-iist och hatets lömska flamma, ”Se der, min vän! de dolda klippe-skär,

”Som skeppsbrott, sorg och död oss kunna

bringa —

”Bort fasans tankar, som mig nu omringa! ”Välap, blott Ögonblicket frälsniåg bärf , . "Ja, tvänne ord min afsigt m& förklara,

”Frän fiender oss frälsar ett af dig —

”En fiende ju Giaflir är till mig,

”Och Osman, som oss skiljer; din bör vara!”

XXL

”Min trogna Mohr snart ätérvände,

”Alt till förundran skäl ej ge;

"Frän ö till ö jag vandrade ”fHvad ingen yppat, som det kände).

”Fast sedan, ikiljd ifrån mitt band,

* •”Jag sällan lemnat denna strand)

”Dock hvarje företag jag ledde,

”Och bytet delades af mig,

"Om möjligt, äfven troppens irig. ”Men min berättelse dig plågar —? ”Fort, skyndom — skeppet redo är, "Vi hat och fruktan lemna här!

"Hit Osman re'n i morgon tågar,

"Och,, om hans lif du frälsa vill,

”Och ens, som närm’re hör dig till, ”Må du i natt din boja bryta ”Och fly med raig på höljans yta!

- ”Men, om förskräckt du återtar ”Den ed, du nyss mig svurit har,

”Då vill jag här ej längre dröja — "Mitt bröst mot faran ensam höja!”

XXII.

Zuleika, stum, med sjunket mod,.

Lik denna sorgens urbild stod,

Som vid det flydda boppets smärta Förstenadt fann sitt modersbjerta:

Ja, flickan nu sig visade Blott som en yngre Niobd.

‘'ärr än dess mun och ögon hinna,

Att honom ge en blick — ett svar,

Ett eldsken genom rymden far,

Och facklor ses i nejden brinna.

”Fly du, som mer mip bror ej är,

”Dock nu mig mer än broder kär!'*

Snart ur hvar buske blossen glimma I' spridda kämpars djerfva hand.

De sÖka Öfver allt och svinga Med mod sin fackla och sin klinga —

Och sist ibland sin hjelte-stam Den grymme Giaffir rusar fram:

Ack, inan korrt de grottan hinna,

Skall der sin graf väl Selim finna!

XXIII.

"Gud, man oss öfverxaskat här ~

"En kyss — ack, det den sista är! ~

”O, mä min tropp frän böljan skäda ”Den blixt, som skall signalen båda! '

”Min här är ringa — mbdet skall ”Dock mängdens feghet öfvervinna."

Hans fjät snart grottans utgäng hinn a;

Vidt dånar nu pistolens knall.

Zuleika bäfvar ej — ej klagar *“•

Förtviflan bort hvar känsla jagar*

i '"Mitt folk ej hör — dock hora de, "De komma, att mig falla se,

"De nalkas, att min dödssuck höra —. . "Mitt skott skall Giaffir till oss föra!

"O, fader» svärd, sä blotta, dig!

"Du aldrig sett sä olikt krig.

"Till grottans djup m& du dig' vända — "Din far dig ensam söker blott;

"Meq rör dig ej!— Ty d& kan bända, "Du säras kan af svärd.och skott;

"Men, räds du honom — må jag pjuta "Förr döden än bans dagar sluta: "Fastän han giftet blandat har "Och skall mig fegsint åter kalla,

"Må för bans svärd mitt hufvud falla; "Zuleika, han är ju din far!"

XXIV.

I blinken han ur grottan hastar Och fältet når ined ifrigt lopp,

Strax djerf han öfverändakastar De främsta utaf Giaffirs tropp;

Dock snart en här af Moslims svänga Kring hoaom sam ett cirkel-band. ii—, sjjier aM 4jg genomtränga

Och nalkas redan hafvets rand.

Sin båt helt när han varse blifver, jEIans vänner ro med rastlös ifver, Men ack, för sent — han nära står Till'vågen, som mot strandett slår. Hans kämpar uti vattnet springa,

Och mellan skummet sabelns klinga Framglimmar. Våte, intill strand De sträfva; snart de hinna land,

Och slagtningen mer grym nu ryter:. Hans hjertblod dock på Foljatt flyter.

XXV.

Af hugg och skott oskadad blifwo,

Med döden uti rioa sp&r

Och utaf farors mängd omgifvdn,

Den tappre Selim bafvet når —

När sista steg på land han tagit,

Hans band det sista dödshugg slagit;

Hvi vänder han1 sitt öga der?

Han får sin älskade ej skåda;

•

Olyckligt detta dröjsmål är,

Det träldom eller dö'd skall båda.

Ett prof, att ock i farans tid Ej kärlek är med hopp i strid!

Bruden fran Aby dos.Mot hafvets våg han ryggen vänder, Helt näravid sitt folk han har,

D& hörs ett skott i luften skalla:

”Må GJaffirs fiender så falla;

”Min hämnd så säker .är som snar!” Hvem talar här? HVem lodet sänder, Som hvinande i natten far?

Din grymma kula målet hibner, Abdallahs lömske baneman!

Du' fadren långsamt döda hann,

En bättre lott dock sonen finner.

Ur bröstet flyr en blodström ljum.

Att färga hafvets silfver-skum:

De sista suckar, Selim andas,

Med vågens dofva brusning blandas.

XXVI.

Då morgonen ur österns sky Slår upp sia rosenröda slöja,

Ej dånat mera stridens gny,

Och tå trophder här sig röja;

Dock ett och annat kampens spåf Syns uti myrtenskogens snår,

En mängd af byutna svärd på stranden Och spår af hand och fot i sanden,

~~ 'fbräoda bloss, en redlös slup;

Der uddens branta spets framtränger,

En mantel öfver. hafvets djup Pä vassens toppar fastnad hänger»

Förgäfves vägens svallning var —

Den blodets fläck ej bort Lan skölja;

Men, hvar är .han, som mantelh bar? -B vem haos qvarlefvor värdat har?

Gå, sök dem der, hvar hafvets bölja Rundt om Sigaeums klippor gär Och tung mot Luonas stränder slär!

Sjöfoglars svultaa näbbar sväfva Kring rofvet, under läDgsam färd;

Och nppå ro-lös hufvudgärd Dess hufvud hafvets vågor häfva.

Den hand, som nu af lif ej rörs,

Stfidshotande ännu framsvänges Af böljan — än mot höjden förs,

Och än i djupet äter. slänges.

Den gam, som Selims lemmar tär,

Blott lindrar maskarnas besvär.

Det enda öga, enda hjerta,

Som skulle sörjt med stilla smärta Och samlat hop hans spridda ben,

Med tårar sköljt Turbanens sten *),

*) Uti Turkiet inhugges pä männens grsfvar en turbin-

'Det ögat slöts, förr’o hans sig slutit;

Det hjertat brast, förr/n död han njutit.

XXVII.

Kring Hellas’ strand vildt dånar sorgens ljud; Män, qvinnor der i klagorop utbrista;

Zuleika, du af Giaffirs stam d^n sista,

För sent din brudgum söka skall sin brud!

Han skali ditt ljufra anlete ej skåda,

Ej höra des;a ljud, som sorgen båda. Siafvinuornas försagda, dystra, gråt Och koran-sångarenas klago-iåt Och vaktens tystnad, som vid porten dröjer, Allt folkets suck — Zuleikas öde röjer!

Du såg ej Selims fall — det ögonblick,

Den fasans stund, då han ur grottan gick.

Ditt trogna hjerta dödens famptag fick!

Han vaf ditt hopp, din fröjd, din enda lycka,.

' Och tanken, att ej bonom kunna rycka Ur dödens våld, uti ett klagoskri Brast ut — en suck — och snart var allt förbi.

Så hvila då i frid, du Brustna' hjerta,

I frid och lugn uti din jungfru-graf!

Hur* lycklig, att jtfln första Irärleks-smärta,

_ \ '

®st plågsam, vild och grym, dig döden gaf;O, trefallt säll, i lifvet du ej kände • Skilsmessans, hatets, hämpdens allt-elände, . Det qval, som mer än vansinnet oss^ rör,

Den orm, som aldrig*s(umrar, aldrig dör —

O sorg, som dageo föder, matten matar,

Som rädes mörkret, men dock ljuset hatar,

Som med en evig ångest hjertat bryr!

, Hvi mördar du ej strax och sedan flyr?

Ve dig, du obarmhertige tyrann!

Din hjessa du med aska fåfängt höljer *),

En pilgrims-klädnad fågungt armen döljer, Hvaraf Abdallah, Selim döden fann!

Må båren ur ditt skägg äf sorg du rycka,

Den sköna bruden Osman aldrig ser,

Hvärs egande Sultanen trott en lycka —

Ditt hjertas fröjd, Zuleika, är ej mer,

^ v

Din ålders tröst och hoppets blida tärna. Försvunnen är den milda,-klara stjerna,

Som spridde lif och glans kring Hellas' flod: v Hur' sfäcktes hennes ljus? Hon sjönk i blod! 'Hvar är mitt barn? Så ropar du och gråter — Hvar? — Svarar doft från fjellen echo åter.

) Ett bruk 1 Österländerna, dä man sörjer en au förvandt.xxvin.

Djupt in i bergens dolda klyfta,

Bland tuseh dystra grifters rad,

Der grönskande cypresser lyfta .

Sin topp, med grenar och med blad, Som prägel fått äf sorgens dommar Och bära hopplös kärleks bild;

I denna klyftå, djup och vild,

En enslig tömros evigt blommar;

Så späd, så darrande och blek.

Den sattes af förtviflans händer: .

Vid" hvarje flägt, 'som Zepbyr sänder,

Fly bladen bort i sorglig lek.

Fast störd af storm och vinterns skyar, Fast våldsamt sliten .från sin stam,

Sig rosen nästa dag förnyar,

Och skönare hon spirar fram;

En skyddsguds hulda vård hon njuter, Sam evig glans kring henne gjuter.

Ej Hellas unga tärnor tro,

Att denna ros, som uti ro

Bland stormens ilar blommor skjuter,

Blott utaf jordiskt Ursprung är!

£j henne vårens dagg förfriskar,r

i Ej sommarn värma henne här.

I evigt långa natten.hviskar Eq osedd fogel sagta der;

Osynlig han i luften svingar,'

| Mildt såsom Houris harpa klingar ! . Hans ljufva, vemodsfulla röst:

O, kan det vara näktergalen?

En sång så sorglig, oärd af qvalen, Än aldrig ljöd utur hans bröst!

En hvar, som lyssnande der dröjer, Uti sin själ eu ängslan röjer,

Som älskade han utan hopp!

Dock Ijuft är fällda tårens lopp,

Ej fruktan nti sorgen blandas,

Han knappast tål, att dagen randas, D& denna vemods-såDg hör opp — Han ville längre vaka — klaga,

SS vild, men skön dess harmoni, i Kär dag och ljus bort natten jaga, Förklingar denna melodi.

Med tjusning många sig inbilla,

[SS kan en ungdoms dröm förvilla, ,Och hvem vill grymt förstöra den?], Att denna sSng om aftonen Xill ord och bokstef sig förenarUti Zuleikas dyra namn: *) . ,

Det hörs ifrån cypressens grenar .

Och smälter bort i luftens famn.

Utur den jord, på grafven ströddes,

Den hvita, bleka rosen föddes.

Om morgonen försvunnen var -

Den sten, man reste der om qvällen — ,

Till stranden ingen dödlig bar

Den djupt oecfgräfda marmor-hällen.

Der Selim föll — fanns denna sten,

(Så Hellas' sagor oss.förkunna)

Sköljd utaf hafvet, gom bans ben Mer helig graf ej velat unna:

På hällen man om natten såg,

Huc' ett turbanpryddt hufvud låg.

Man stället, högt der böljan svallar, ^Siöröfvar-andens öfngått" kallar.

Der Sorgens Ros, af saknaden En bild, rann opp och blomstrar än,

Men blek, lik tärnorna, som klaga jVi ljudet utaf derma saga,

<• *) I Orienten tror man, att de dödas sjilar fortlefra i foglar och andra djur.

*

Bruden från Abydos.

*

FÖRSTA SÅNGEN,

I. '

V</biget du ett, land, der skedda bragders tal ' ,

En sinnbild fått i myrthen och cypresser?

Der dufvans kärlek väcker sorgens qval,*

Och gaméns vrqde brottets dolkar hvässer?

Vet du ett iand, der drufvan glöder — der

Så- evig solens glans som blomstrens är;

Der Zepbyr, mild, med doftbestänkta vingar,'

Kring rosenfält och liljedalar svingar,

Der cedern spirar bland orangens guld,

*

Och näktergalens sång är ljuf och huld; t Der jord och himmel, som sin färgprakt bryta Emot hvarann — i skönhet täfla blott;

D?r hvarje flické rosens fägring fått, • .1

Der purpurns rodnad höljer hafvets yta, i: fv

Och allt, som danad,t blef af Ålimagts h$n&, Sig, utom menskans själ, gndomligt röjer? ' ' Det kallas Orienten, solens land •— *

Vid sina söners verk, månn' glad hon dröjer?1

^*Nej, vildare an älskandes farväl,

Är deras saga, deras vilda själ!

i

II.

./

Med ta'ppra slafvar vid sin sida, t

Som, klädda uti vapenskrud,

Att lyssna till sin herres bud,

Kring honom vaksamt nu fcftbida,

Syns Giaffir uti sin Divan Med tankfullhet uti sitt öga;

Ty, fastän Turkens anlef föga Förråder, och fast han är van Sin föresats för alla dölja,

Och stolthet blott tillkännager,"

De molnf som Giaffirs panna hölja,

Dock nu för forskarn båda mer.

m.

”Gån bort!" — nu hopen strax försvinner ‘"Man kalle Harenps höfding hit!"

Blott Giaffirs son sig qvar befinner Och Nubiern, trogen i sitt nit.

"Haroun! Nar ur palatset tåga ”Oe sista ibland trälarne” —

• ' Digjtized by(Ve .hvar och en, som skulle vSga Zuleika obeslöjad se!) ,

"Må du mitt barn från tornet föra,

"Dess öde afgjordt Sr i dag —

"Dock blott "af mig bon måste höra "Sin skyldighet Och mitt behag. ,

"Jag lyder, JPascha!” slafven svarar (Ty mer ban ické yttra får),

Och bört med snabba steg han går.

Ej Schms tystnad länge varar,

Han nalkas uti vördsamt' skiek,

Och med pä jorden fästad blick Han ses vid Paschans fot förbida:

Förr Turkens son skall döden lida,

i J

Ån sätta sig vid faderns sida!

"O, banna henne ej, min far,

'‘Och hennes väktare ej heller!

"Hör händelsen! — Om brott den var,

"Mig förebråelsen blotf gäller.

"Så skön var morgonen, så sval,

"Jag tänkte, sömn må vederqvicka ”Den åldrige^— men ensam blicka "Med fröjd utöfrer sjö och dal

, , ÖtSrtized by CjOOgle"Jag lunde ej — jag ville finna "Uti en yäns förtrogna bröst ”Deltagande — jag ville vinna "Ett återsvar till känslans röst;

"Jag då Zuleikas slummer störde "Och — som du känner, att för mig "Ditt Harems portar öppna sig, '

' ”Vi, utan att oss vakted hörde^

"Gladt flögo till cypressens lund.

VMed jord och himmel i förbund,

"Vid Mejnoun’* *) saga* der vi dröjde,

"Med Sadis sånger oss förnöjde,

•y

"Tilldess tambourens dåfva ljud "För mi{£ Divanens timma tydde;

"Då, trogen dig och dina bud^

"Att helsa dig jag genast flydde;..

"Dock än Zuleika vandrar qvar.

"O, vredgas ej! Må du ej glömma,

"Det Härems vakt blott tillstånd har "Att nalkas, lundens dystra gömma." ;

iv.' * :"...”

"Son utaf en slafvinna” —• säger

) Mejooun och LeiU — .östetUnduingsrnés Romeo och Julis.Vildt Paschan — ”af otrogeD mor! ”Förgäfves är det hopp, jag egér,

”Att manlig kämla bos dig bor!

”Du älskar icke spjut och pilar ”Och ej att tygla hästens lopp,

"Grek, ej till tro, men själ och kropp, ”Du tjust till vattenfallet ilar,

”Att btomstren se och baljans dans. ”O, att dgt klot, som sä förvånat ”Ditt öga med sin morgonglans,

”Eu gnista af sin eld dig lånat!

”Du, utan styrka, utan mod

”Att gjuta Nazareners blod,

/

”Hur’ Sta subtils gamla, fasta murar ”Och detta, slottet ramlade ”Vid Moscoviters kule-skurar, ”Likgilltig, fegsint skulle se!

”Gå, vekling, gå! Med mera ära,

”Än svärdet, skall du sländan bära. ”Haroun, fort till min dotter gå!

”Ocb, om Zuleika skulle våga,

”Ännu en sådan utllygt — då ’ ”Ditt lif beror af denna båga.”.Ej ljud från Selims läppar gå,

Som gamle Giaffirs öra nå;

Hvart ord, hvar blick dock genombårat Hans bröst — som Christnes svärd det sårat. "Jag feg — Jag en slafvinnas son!

”En annan skulle sådant bån

*

"Umgälla dyrt —»'af en slafvinna

1

"Son! Hvem min far?” Hans kinder blinna

Vid dessa tankar, hvilka snart

Sig tändl och fly med blixtens fart.

Men Giaffir ser med veknadt sinne ' Den eld, ur Selims öga far,

Och märker, uppror bor derinnet ”Kom hit, min gosse! Intet svar! —»

"Jag känner dig — du föga tniäne "Eör hjeltens verk och bragder hatr,

"Men, vore manlig skäggets yta ”Och merp stark din hand ocb vig,

"En lans jag gerna såg dig bryta,,

"Om an det vore emot mig.”

Vid detta tal, som smälek bådar,

Sin blick han stolt mot Selim slån -art ögonkast ban återfår,Ty Selim djerft pä fadern skådar,

Tills denne slär sitt öga ner Och rädes för att yttra mer.

”1 denna pojke,?’ så han tänkte —

"Jag närt en orm uti. min barm.

"Jag kärlek aldrig honom skänkte.

"Ja, utan styrka är hans arib,

"Och knappt han under jagtens möda "En uppskrämd äntelop törs döda,

"Än mindre djerfvhan sråga sig "I manlig strid för lif och ära.

"Hans blick, hans tal misshaga mig;

"Ja, ock bans blod fast mig så nära — "Hans blod — han Vet ej — tystnad blott! "Nog mycken frihet förr han fått —

"Mitt hat som en Arab han väcker,

"En Gjaour *), den stridens larm förskräcker.”

"Men tyst, jag hör Zuleikas röst:

"Lik Houris' sång den rör mitt hjerta,

"Hon min utvaldas ättling gr "Och mera än sin mor mig ,kär,

"Hon väcker endast hopp — ej smärta. "Välkommen, älskling, till milt bröst!

*) Torkarnas benämning pä en Christen.

Digitized $”Ljuf, såsom öknens källe^ rioner ”Mot vandraren, af törst som brinber,

"Är för min längtabs blickar du!

”Som han, då Mekkas torn framglimma,

”Jag bad uti din Jödslotimma,

”Välsignande dig då och nu.” , \

VI.

Skön såsom Eden$ först bedragna qvinna,

Då mildt hon log emot förföraren,

(Hvars brld, hvars list i hennes blick än brinna, Hon sjelf bedrogs, för att .hedra’ igen) Förtrollande, som drömmens korta villa,

Af kärleks irrbildsfulla slummer närd,

Då hjerta tycks mot bjerta slå så stilla,

Och Edens ros oss räcks från ljusets verld — Ljuf, som en hädangången älsklings minne,

Ren, såsom bönen höjs från barnets sinne, Zuleika, gamle GiafErs dotter, var,

I allt en motbild af sin grymma far;

Hvem känner ej, hur’ svagt med ord inan

målar

Det minsta drag af skönbets milda strålar,

Den låga, himlen-i vårt.rare lagt,

Då bjertat klappar Ijuit —» då kinden bränner,

OS kärleks majestät allt högt bekänner,

Och skönhetens förundransvärda magt!

Behagen hos Zuleika sig förena, Omärkta dock af henne sjelf allena.

Ja, kärlekens och oskuldeDs behag Framstr&la Jjuft i hennes anletsdrag,

Dess hela väsen hjertats godhet andas,
Och uti ögat själens mildhet blandas.
På hennes jungfruliga bröst '
De sköna armar ädelt dröjde; ^
Men smekande de dock sig höjde Vid hennes faders milda röst.
Zuleika kom, och Giaffir kände, .
Hur’ hans beslut halft återvände;
Men, fast. hans bistra, grymma själ Brann lifligt for Zuleika* väl,
Dock ärCgirighetéo gällde
För honom mer än kärleks välde. -

VII,

”Zuleika, evigt älskade,
"SS dyrbar för mitt fadershjerta, ”Förgätande min bittra stnärta,
”Jag vill i dag s<yn brud dig ge ”Åt en bland nina trogna vänner,' ' < ,
"Deo tappraste bland tappra tbänner,
"Som vägat sig i stridens gny.
"Vi Moslems oss om börd ej bry;
^”Från Carasman *) hans slägt dock stammar,
"Han* svärd än obesegradt flammar;
"Cbef för Taraarioters band,
"Försvårar han sitt vunna land.
"Nog, den jag till din make väljer,
"Förvandtskap med Bey Oglou (äljer;
"Hans år må ej bekymra dig;
"Jag med en gosse dig förlofva
"Ej vill — rik blir din morgongåfva!
"När våra bärar samla sig,
"Den döds-firman, som fasa väcker
"Hos andra, oss ej mer förskräcker,
"Och budet lära skall sin lön I
^'För dylik gåfva att urskilja **).
"Nu känner du din faders vill ja,
"Och mera höfves ej ditt kön: '
"Till lydnad jag dig bör bereda,
"Din inan på kärleks sti£ dig leda." '

*) Carasman Oglou eller Kara Ofmgn Oglou.

**) Nit en pascha Ir mSgtig nog för att uppresa tig mot öfverfceten, blir den person, som först bringar honom dödsbudet, eller silkessnöret, genast strypt.Sin blick Zuleika nederrlår,

Men, fast den skymmes af en tår,

Och kinden omsom bleknar, lågar,

Den känsla hon ej röja vågar,

Som lik ett dolkstygn hjertat rör,

Då' Pascbans grymma ord hon hör.

I skönhets öga mild är tåren,

Knappt kärlek Tull den kyssa borf,

Ocb blyghets rodnad ljuf som våren,

Dock för.' delta'gandet för korr,t.

MSnn' ej Zuleikas sqrg kan vara Oskyldig, barnslig fruktan bara?

Hvad belst — det rör ej hennes far, Åtminstone ej synes röra:

Från sin Chibouque *) han afsked tar Och lfiter fram sin stridshäst föra.

Lätt stingar han i sadeln opp,

Och, följd af Mamelukers tropp,

Till sina Oehlis **) raskt han ilar, v Att vittne bli, i dag som förr,

Till deras lek med lans och pilar;

*) Chibouque, Turkisk tobakspipa, v

**) Dehlis, Utt kavalleri.Men qvar, att vakta Harems dörr,

Med sina Mohrer Kislar hvilar.

IX.

Med Linden lutad mot sin hand Och blicken, spänd pä baf och land,

Står Giaffir — väldig vågen sväller*

Omkring de krökta Dardaneller;

Dock ser han icke haf och $trand,

Ej käraparne, s/sm aldrig fela

Att i ett hugg turbanen dela *) f

Med sabeln, Tord af öfvad hand,

Ej rjtttärne, som spjuten böja Och under gällt och högljuddt skrål Dem slunga till aflägsna mål:

Hans tankar hos Zuleika dröja.

.X.

f *

Stum, blek och sorgfull Selim står Och skådar genom fenstrets g al her,

Ifrån hans mun ett ord ej faller,

En suck blott flickans öra når. •

Sin blick mot honom rädd* hon slår,

*) Bland Turkarnei ofningar år att med sabeln I ett hugg klyfvä en turban.' . ,

Men af hans åsyn hopp ej får.

Stort hennes qval — dock ej detsamma Som hans; en mild, en högre flamma Närs inom detta veka bröst — '

Men, hvarför qväfves hennes röst,

Törs hoo ått tala ej försöka?

Hans köld, hans tystnad smärtan öka. ”Ef förr hvarann vi mötte säj "Och sä vi nu ej skiljas mi!”

Tre gånger hon kring rummet hastar, En forskningsblick på Selim kastar Och fram försigligt urnan bär,

Som fylld med rosenolja är. ,

Med denna balsam hön begjuter'

Den prakt, som salens rymd omsluter; De droppar, som på Selims barm Hon stänker uti skämtfull barm,

Kring bröstet obemärkta flyta,

Som-öfver marmorns kalla yta:

”Mib Selim svara, sansa dig!

"Gud, hurd grymt du sårar mig!”

Nu ser hon blommorna framsliDgra,

De skönaste i Österns land:

”Han älskat dem — kanske de skingra ”Hans sorg, om skänkta af min hand;”Som tanken kommer blomstren brytas Och till en blomkran» sammanknytas.

I Jjuf gestalt hon åt sin vän Med dessa orden räcker den:

*’Att lugna qvalets dystra blickar,

”Dig denpa kransen Bolbnl *) skickar: ”Hans sång i afton ej blir korrt,

”Du tjusas skall utaf hans stämma,

"Och, fast ban fordom sorgligt qvad, ”Han sjunga skall en säng så glad,

”Att vemods grymma utbrott hämma ”öch hemska tankar jaga bort.”

XI.

”Hvad? Du min skänk så grymt försmår, ”Nu kan jag mig olycklig kalla,

”Då du mih ömhet ej förstår,

”Mest, varmast älskade af alla!

"O, Selim,' evigt för mig kär,

”Säg, hvi du hat och fruktan bär "För mig! Kom att ditt hufvud luta . j ”Uti min famn, att hvila njuta! ”Förgäfves var då allt mitt tal,

"Och fabeln qm min näktergal!”

n) Bnlbul, näktergalen,

*Ej Giaffirs käoilar varit ömma ”Mot dig — men stolt var ock din själ: ”Han hatar dig — dock — kan du väl "Zuleikas trogna kärlek glömma?

"Gud, hvilken aning! Paschans plan —• "Ja, fränden till Bey Carasman ”Af hat till dig kan hända brinner!

"Om sä — vid Mekkas graf jag svär, ”Om qvinno-ed till templet der ”När fram, att han min hand ej vinner, ”Förutan ditt behag, ditt val!

”Tsor da, att liknöjd denna smärta "Jag bära kan, det grymma qval,

”Som krossa skall mitt svaga hjerta?

”Hvem blefve, om jag slets från dig, "Din väd,— hvem skulle itödja mig? ”Nej, ingen tid skall vittne blifva,

”Att jag dig kutanat Öfvergifva! "Om-Azrael *) med thordöus röst , ”Utsänder en af kogrets pilar,

"På samma gång den säkert ilar

~*’Igenom våra syskonbröst!"

%

*) Asrael, dädslngeln.

Bruden /rån Aby dos.XII.

Han Iefde, andades och kände Och till sitt bröst tog flickan opp.

Hans sorg försvann — hans hlick var hopp;-. De tankar, sig i mörkret vände,

I ögat gnistrande sig tände:

Som bäcken, fördold Bland vidträdens kransar,

Med Brusande väld I dagen framdansar,

Som blixten framslår ,

Ur åskmolnets slöja,

Och lidelsens spär } ögat sig röja,

Mot huodarnes tropp,

Som lejonet rusar, ' .

En stridshäst far opp,

Dä krigshornet brusar,

9& Selim upp krapapaktigt for,

Då flickan denna edeo svor,

Som hennes tänkesätt förklarat Och hvarje gåta uppenbarat.

"Min är du nu, för evigt .min*

"Och jag i lif och död är dio:

>et helga löfte, som du gifvit,

DlgBMb,”Gemensamt for oss bSda blifvit;

”Ditt tal ljuf vishet innebar,

”Mer än ett lif du frälsat har;

"Må fruktan ej ditt bjerta röra,

"’Jag vilie ej ett-enda hår,

”Som på din sköna paona står,

”För vérldeos berrlighet, förstöra,

”För all den skatt, man samlat har

'T grottorna vid Istakar *).

. ^ 1 ”1 dag af mola min himmel höljdes,

”Af förebråelser jag följdes,

”Ja, Giaffir feg har kallat mig

"Och son af en försmådd slafvinna:

”Hans smädeord så föllo sig;

”Men snatt han lönen ock skall viona;

”Hans hotelser mig ej förskräckt,

”Meo de min 4iarm, min vrede väckt —

”Vårt löfte dock må du ej glömma

”Alt i ditt hjerta troget g&'qama!

*’Förrädar’n, som din hand begär

”Af Giaffir, jag tillräckligt känner —

”Ej någon ibland ityfoslims svenner

”Ett mer förrädiskt sinne bår.

\

) Sultanernas skatte före Adam* tid. Sa tTHerbe-lots artikel om Istakar."Är ban i Egripo' ej buren?-”Ej sämre stam i nejden flnns:

"Men nog! Vår ed — blott tyst som murea "Och allt af tiden sedan vjhns.

"Omsorgen mS ota Osman lemnas "Åt mig: jag vänner eger bär,

”Och vapen eger jag att hämnas:

"Tro ej jag synes, hvad jag är!"

XIII.

"Ej hvad du är?" Zuleika svarar.

"Ljuft i milt minne jag förvarar,

”Hur’ huld du denna morgon var;

”Men grymt du dig förändrat har.

"Min ömhet förr du visst erfarit, 1

"Jag är densamma, söm jag-varit.

”Jag hatar nattens bleka bloss —

”Hvarför? Det kan jag ej förklara,

"Om ej, för alt det skiljer oss.

"Att se dig, höra dig— att vara "Hos dig, att lefva, dö med dig "Är allt det hopp, som lifvar mig,

"En ItySs pä dina läppar trycka,

"Som nu -»- min enda, högsta lycka!

*Ten, Gud! dia mun är eld — en elf

"Af lågor iting ditt anlet’ flyter — ”Den hotar att mig qväfva sjelf — ”Fram feberns eld på linden bryter: ”Att om din helsa vårda mig/

”Att njutning af djtt välstånd' skörda, ”1 allt med glädje bistå dig ”Och dela fattigdomens börda:

”Ja, allt för dig jag våga vill —

. ”Blott ej ditt öga sluta till!

"Ja, allt för dig jag skulle våga t-”Och mer du icke fordra böij ”Afen, Selim, svara till min fråga:

' ”Säg, hvi du allt så hemligt gör!

'"Jag dina slät dertill ej känner,

"Om dem ej minsta aning bär,

”Hvad menar du med vapertj vänner? ”För mig allt detta gåtor är!

”Ja, om till Giai&rs öra skallat "Den ed, som nyss jag gjorde dig, ”Han säkert den ej återkallat — ”Han frihet-skulle leranat mig!

”Kan mitt beslut väl sällsamt finnas, ”Att blifva den jag rrtirit har?

”Hvem annan kan Zuleika minnas "Ifrån sin spädtf barndoms dar?”Hvem annan kan hon högre önska ”Att skåda än siq Selim, än ”Sin lek-kamrat på fältens gröqska,

”Sin enda, trogna barndomsvän?

”Med lifvet denna önskan tändes —

”Hyi skulle jag väl dölja den?

”Hur1 sällsamt dock vårt öde vändes, ”Att nödgas dölja sanningen!

”Sin blick emot en främling höja, "Förbjuda lag och tro och Gucj;

”Och mina tankar aldrig röja ”Ett brott emot Prophetens bud —

”De mig den högsta säilhet ämna,

”Då dig, blott dig, åt mig de lemna.

”Jag ångstfull och med sorgseobet ' ”Som brud en okänd skulle följa,

”Jag ville gerna tillstå det,

"Hvi tvingar du mig sådant dölja?

I

"Jag känner Paschans höga mod,

"’Han aldrig älskade ditt blod,

”En småsak lätt bans vrede tänder,

"O, gifve Gud, ej nu så händer!

”Mig trycker, hvarför’, jag ej vet,

”Som synden denna hemlighet.

”Den,som ett brott för mig sig töjer,

"Med mina känslor uti strid. *

"Ack, Selim.' jag i fruktan dröjer "O, säg mig den!' äu Sr det tid. 1 "Men Tchocadarn *) jag rarse blifver: "Min far frän bären sig begifve*;

"Hans blickar jag ej mota tör,

"Säg, Selitn! Säg mig du, hvarför?"

f .XIV.

t

"Zuleika, skynda, Jeajoa mig!

"Jag här vili .Giaiflr ensam* räka,

"Jag mycket bar med honom språk*.

"Om firman, värfoing, stat och kxig;

"Jag rykten bört frän Donaus stränder, "Att vår Vizir sin här drar bort;

"Dook Sultan snart förstärkning sänder, "Att Giaourns triamjjh tör blifva korrt. "Men minns, så snart tambouren skallat "Och trälarne till hvila kallat,

"Jag till ditt rum begifver snig;

"Vi sagta os*, ur Harens smyga "Och ner tiil hafvets stränder flyga.

"I parken törs oss ingen störa,

"Och — vågar någon det — min dolk

*) Tchocadarn, ett slags förridarq.

' / * , . L>OO^lC”Skall, som dan varit, bli min tolk!

”Dl skall da mer af Selim hora ”Än förr du hört — än förr han, sagt. ”MS fruktan da för mig ej bära,

*'Vet, Harems .nyckel i tnin magt ”Jag har." —

”Du, Selim, mig förfara? ”Ej hittills, dock!”

. - .”Blif bär ej nära!

”Jag nyckeln har, och Harems vakt ”Om vedergällning hopp sig göra.

”1 natt, Znleika, fSr du höra

”Min' plan, min fraktan. Tro blött mig?'

”Jag är ej, livad jag synes dig.”'

*

ANDRA SÅNGEN.

I.

Kring Hellas’ siränder vindar rasa, Liksom den natt af storm och fasa,

Dl, under kärlekens baner,

Som fåfängt skänkte räddning mer,

Han sjönk — den skona, tappra hjeltéo, Han, Sestos’ dotters sista hopp. la, dä kring vida vattenfälteo Blott bennes fyrbåk flammar opp vr Fast vägorna och stormen brusa,

Och mäsars skri kring honom susa',

Och molnens hot och hafvets gny Nu mana .högt att färden sky —

Han vill, han kan ej höra — skåda De varningar, som ofard båda —

Han ser blott hennes kärleks-bloss,

En stjernas bild med bleknadt skimmer, Han Heros stämma blott förnimmer: "O,'böljor, skiljen icke oss!”

Föråldrad sagan redan ljuden,

Men tfogna bjertan njutning bjuder,II.

Med mägtigt dån sig Stormar häfva, Och mörk frambrusar Ilellas’ flod,

Den dystra nattens skuggor sväfva Kring fältet, fåfängt gödt med blod. Förr Priams stolthet — öde länder Nu — grafvar blott hans,rikes spår: Allt, utom mannens dröm, förgår — D,en blindes dröm frtjn Scio’s stränder,

III.

Ack, der en gång jag äfven var! „

Min fot har rört den helga stranden, Och mina lemmar böljaa bar —

O, sångare! kring dessa landen, ,

Jag ville vandra fram med dig Och tro, att hvarje kulle sig , ' .

» , t' '

Omkring en hjeltes aska sluter,

Som Heliespontens våg begjuter. ‘ .

Den dessa fält förgäta kan,

Bur* kall, hur’ känslolös är han!

IV.

s

I natten Hellas’ flod frémrtillir,

>ch månen öfver fjeilens krans,Kring Idas gräsbeväxtå kallar,

Ej än trädt fram i fredlig glans. '

Lugnt hjorden på haos graf nu hvilar, Som icke undgick Dardan’s pilar:

Len stolta, branta bögen der,

Som Ammobs ättlings hyllning rönte, Som folken reste, kungar krönte —

En namnlös stenhop encj^st är —

Han glömd, hvars aska griften bär!

Ja, främlingen nu blott förklarar Den bär begrafna hjeltens .namo.

Än vården, minnet längre varar — pch Ditt är gömdt i tidens famn!

V.

I natt Diana sent skall tända

Sitt bloss, att tröst ftt seglar*n sända,

Och ingen bfik, från klippans topp,

. Vägleda skeppets vilda lopp.

De ljus, som nyss på strandeD brunnit, Hvart efter annat re’n försvunnit:.

Det enda ljus, som ej förivann,

. Uti Zuleikas tornrum brann.

Ja,-ännu hennes lampa glimmar; Hon rundt omkring, i nattens timmar,PS sophan ambraperjtor strör,

Som vällukt ge, då hon dem rör.

' i

Med dem —- cheprydd af rika stenar,

Bon moderns amulet förenar,

Der Koorseeos *) text inristrfd ar,

Som hvarje jordisk sorg utplSnar,

Af himlens fröjd, en försmak länar.

Yid beones ComboloiO **)’ der En Koran ligger, grannt oragffven Af tusen skilda bilders prakt,

Med m&ngen Persisk säng inskrifven,

Som frälsades frän tidens ma£t.

Vid sidan ^vilar hennes luta,

Förstummad nu — förr ljuf och huld,

Och rundt kring lampans skuroa guld Sig sköna hlomsterurnor sluta.

Det skönsta tyg, som Iram sett,.

Den högsta vällukt, Schiras gett,

Allt, hvad sOm blick och själ förnöjer,

I detta praktens rum sig röjer: . v

• »

Men hon, som cellens Peri är,

Hvi vakar hon i natten här?"

*) En del af Koran, som beskrifver det högsta väsendets attributer. ;

**) Tuakiak rosenkrans.VI.

Kring sig hon sobelpefsen lindar,

Som ädle -Moslims prydnad är, ,

Till barmens skydd mot bimlens viodar — En barm for Selim mera kär

M , s

Än himlen.- Genom lunden smyger Hon tyst ocb räds, när i dess spSr Hemskt klagande fram stormen flyger, , Snart hon en bättre fotstig nSr,

Der friare hon vågar andas;

Men, fast i Selims fjät bon går,

Dock henqes hopp med fruktan blandas,

Att återvända bjoder deg —

Men kan hon ofverge sin vän?

VII.

Fram stigen till en grotta ledde,

Som konsten och natur’n beredde*

Der ofta, vid sin lutas ljud,

Hon läst Koranens hulda bud Och smakatati ungdoms drömmar Den fr(ijd, från paradiset strömmar; Propheten.s bud ej förespå, '

Hvart qvinnans flydda själ -skall gå:

Hon vet, hvart SeUm hän skall >1»,Men tror ej honom kanna.hvil*

I himlens ljusa nejder der,

Förutan denj han älskat här.

Hvem kan, mer öm, hos bpnom dröja?' Ack, hvilken Houris mer förnöja!

VIII.

Se’n grottan sednast hon besökte,

Den vittne om förändring bar,

Och kanske, hvad förändradt var,

Att nattens skuggor mer förökté.

Uti ett hörn hon märker här En mängd af främmande gevär,

Ej sädana, som Dehlis svinga,.

Dä stridande de fältet nätt,

Hej svärd med utländskt fäste, klinga — Ett blodigt är — kanske af brott!

Ett dryckeskärl pä bordet blänker,

Sorbet det ej omsluta kao;

Nu en förvånad blick hon sänker Pi gelim — -'Gud, är det väl han?’

IX.

Hans rika klädnad bortlagd var,

Ej hjeitan mer turbanen barj

 .Men blott en shawl af mörkrödt siden Var lätt omkring hans tinning vriden, Och dolkens skaft, hvars diamant Sitt högsta värde vapnet skänkte,'

Ej sågs — ett par pistoler blänkte Fram undan lädergördelns kant.

En sabel vid,hans. sida svängde,

Och sådan mantel, lång och vid,

Som C^ndioten bär i strid;

Helt vårdslöst öfver skuldran hängde. En gyllne rock sig, kring hans sköt Tätt som en pantsarskjorta slöt,

Och fotbeklädnaden, som nådde Till knä't, var fäst med silfverband; Men, utom kraften, som i hand,

I ton och blickar sig. förrådde,

Ett ovant öga skulle spått,

En Galiongée *) han vore blott.

X. . *

t (»

"Utaf mitt tal du re'n erfarit,

"Jag synts en annan, än Jag yarit —

"Och sanningen af mina ord

"Af mången grymt skall blifva spord.

*) Taikisk matros,"Nu fåfängt är min afsigt dölja:

"Du Osmau ej tom brud fär följa;

"Du tillstått dia tillgifvenhet, "Bekännelsen på'kinden lågat.

"Mitt hjertas dystra hemlighet "För dig jag än ej yppa vågat.

. "Den varma kärlek, som der bor, "Skall tiden ej till intet göra,

"Du ingen annan får tillhöra;

'*Zuleika, jag är ej dia bror!"

XI.

"Gud, ej min bror! Olycklig vordefli "Och öfvergifveo, irrar jag,

"Förutan något stöd på jorden, "Förbannande min födseldag. 4

"Vill du min tro ej mer besvara?

"Mitt hjerta anat ond t: dock än "Zuleika skall densamma vara,

"Sjom förr — din syster och din vän! "Kanske du förf mig hit till döden? "Välan, stöt" till, 'se bär mitt bröst!

"Jag förr vill shita mina öden,

"Än lefva utan dig — min tröst.

"Aek, nu anledningen jag finner

I"Till Giaffin bat, lom mot dig brinner; "Hans enda barn du skådar bär,

"Som skulden till hbns bätskhet är;

"Fast ej din syster, må jag vinna .

"Din ynnest «— blifva din slafvinua!''

XII.

"Slafvinna? Nej, din slaf jag är!

"O stilla, älskade, din smärta,

"Med ditt föreDadt blir mitt bjerta,

"Jag vid Propbetens ben det svär!

"Må detta löfte balsam gjnta "Uti ditt hjertas djupa sår;

"Mitt svärd oss båda skall bevara "I hvarje nod, i hvarjé fara:

"Min ed liksom an skyddstnur står,

"Att sig kring våra hjertan sluta.

"Det namn, somflForr din stolthet var,

"I dag sig väl förändrat har;

"Men vårt förbund dock ej är brutet —

"Nej bandet fastare är knutet"

"I samma slägtskap Giaffir stod "Förr till min far, som vår trötts vara;

"Men brodern gjöt sin broders blod —

Bruden från Aby dos. , 3.

"Dock bad min urigdom ville spara; "Han dårat mig med falskhet blott,

"Nu drabbe honom samma lott!

"Med ömhet han mig ej betraktat,'

"Men som en Cains frände. Han "Mig likt en lejonunge vaktat,

"Som kedjan söndergnaga kan.

"Min faders blod i bvarje äder "Djupt sjdder —- dock jag ej förråder "Min hemlighet ännu; jag blott,

"ijast här jag länge ej får dröja,

"Vill nu i korthet för dig röja "Den grymma Giaffirs svåra brott"

XIII,

"Om brödrens hätskhet forst upptändes "Af kärleks eller afundsbloss,

"Att veta, fögä båtar oss! .

'"Hill hat en småsak ofta vändes "I hetsig själ. Abdallahs avm "Var kraftig under stridens larm;

"Sin sabel förde han med ära,

"Som Bosniakens sånger lära —

"Och Paswans horder kände bäst,

"Har' svår han var dem, denna gästf bdallahs död jag vill förkunna,

"Han foll för Glaffirs lömska list:

'Jag vet, Kur jag min fader mist —

"Min börd skall frihet mig förunna!"

XIV.

"Då Raswan *), efter tunga strider;

"Först för sitt lif — se*n för sin magt, "Slöt sig TWiddiu in omsider,

"Förentes vära Paschars vakt.

"Jemnlike uti rang och anor,

"Sin tropp anförde hvarje bror,

"Till mönstring man med öppna fanör "Fram till Sophias slätter for;

"Befälen deltes der pä fälten,

"Förgäfves för den ena bjelten!

"Ty, uppå Giaffirs bud, en trä!

"Snart en förgiftad dryck beredde,

"S& verksam, som hans svarta själ,

"Och till Abdallabs död den ledde.

"Till badets lugn han sig begaf,

"Att blodet efter jagten svala;

"Man giftet fram till honom bar,

"Hap drack en gäng — men nog det var!

*) Paswan Oglou, som sä Unge trotsade Porten.»Om du cj tror mig sanning tala — "Haroun kaa vittna, Giaffirs slaf.»

XV.

»II Iger ningen nu var föröfvad,

. »Och PaSwans hämnd ej qväfd, men döfvad: ”Abdållahs Paschalik gafs bort;

»I vfir Divan, som nog du .känner,

»För guld man alltid finner vänner,

»Hans äreställen,' inan korrt,

»Den lömska mördaren tilldömdes,

»Hrars sparda skatt väf deraf tömdes,

»Men äter fick han gods och guld,

»Och, vill du skälet dertill veta,

»Spörj trälarne,' som der arbeta,

»Att gälda honom mödans skuld,

»Hvarför mitt llf den grymme sparat ”Och mig i sitt palats förvarat,

»Jag Icke vet; men änger, skam,

»Som i hans hjerta bröto fram,

»Att taga mig till sön förmådde,

»D& ingen han af himlen fått,

»Jag frälsats af ett infall blott;

»Men mellan oss ej vänskap rådde:-"Han- glömde ej sitt stolta mod,

"Ej jag min faders gjutna blod.”

XVI.

"Din fa«* ej mänga trogna har ”1 buset, som bans bröd nu bryta — "Och, talte jag, han skulle skryta "Ej af sä

många lefnadsdar;

"Mod, rådighet ännu blott fela "Och en, tom leda kan det be la.

"Om händelsen, sona slutad är.

"Rätt snart, Haroun blott kunskap bär; "Liksom serailen bär han värdar,

"Han hos Abdallah Harems gårdar ' "Bevakade — och såg hans död,

"En ensam träl ej fick förmåga ftAtt djerf upptända' hämndens låga, "Men blef den späda sonens stöd.

"Han mig till Giaffir törs ledsaga,

"Som sin triumpb med stolthet bar; "Se’n fienden besegrad var "Och vännerna han fått bedraga. "Haroun ej fåfängt mödar sig,

"Den grymme mig försköning gifvér. "En hemlighet min härkomst blifver, "FÖr hvar och en, men mest for mig. "Snart Giaffir, tryggad for all fara,

"Längt frSn vårt hem, vid Donau» strand, "Till Asiens undersköna land "Drar från Rumelien med sin skara. "Haröun, nen ingen mera, vet "Om denna dystra hemlighet!

"Allt snart för mig dock uppenbaras^ "Tyranners ränker ej bevaras;

"Vid brottet afgrund fäster än "Deltagare — man ingea väni’1

xvii.

"Grymt klingar detta för ditt öra;

"Men'grymmare mitt tal skall bli* <— ,

"Det skall ditt lugn kan bända störa —* "Dock sanning ligger deruti.

"Jag såg min drägt dig nyss förfära;

"Men den jag hittills ofta bar "Och nödgas ännu längre bära.

"Han, som din tro du svurit har,

"Den vilda röfvarhorden leder,

"Hvars lag och lif är svärdets lek.

"O, hörde du dess tal, dess eder,"Din kind vissfblefve kall och blek.

"Milt folk jag låtit vapnen bringa,

"Och stunden nalkas, att dem svinga. .

"För tappra bussar bägarn göms,

"Den utaf dem med glädje töms:

"Må Mabomet dem ej förskjuta;

"För det de våga vinet njuta!"

XVIII,

"Af GiafEr* fruktan noga vaktad \ "Från öfningar med bäst och spjut,

"Af alla inom bus föraktad,

"Jag längtade i verlden ut.

*’Vid Allah! ofta han mig smädat "Och i Divanen grymt mig hädat,

"Liksom min hand ej vore värd,

"Att föra tygel, lans och svärd.

"I härnad han allena drager "Och lemnar mig, föraktad, glö'md,

"I trälars vård, bland qvinnor gömd, "Förutan hopp och ärans lager.

"Men när, för att beskydda dig,

"Dig, redan då så kär för mig!

"Till Brusas murar hort man sände,

"Att se, hur' stridens lott sig vände,”Haroun, som s&g mitt sinne lida,

”Då lifvet sysslolöst förflöt,

”Fast knaftpt han tordes från sin sida ”Mig skilja — först min träldom bröt,

”Mot löfte dock' att återvända,

”Förr’n Giafflrs krigs-värf gått till linda. ”Förgäfves — jag ej tolka kan ”Dep fröjd, i mina Sdror brann,

”Då sig mitt fria ögä svängde ”Kring himmel, soi och jord och haf,

”En blick p& deras under gaf ”Förklaring — själ’n, dem. genomträngde — ”Ett enda ord allt säger dig,

"Fri var jag — fri!. Och längtans smärta • ”Till dig försmäite i mitt hjerta —

”Jord, himmel, ailt tillhörde mig.”

XIX.

”Att hinna öarne, som glimma "Kring hafvet likt juvelers band,

”En trogen Mohr i qväilens timma,

"Mig förde bort frän denna strand.

”Jag dessa skär besökte alla;

”Men, när och b var den tropp jag fann, "Som måste, segra eller falla*’Med mig — jag nu ej säga kan.

"När våra värf vi sluta hinna,

"Du skall af mig upplysning vinna."

XX.

"Djerf, laglös hopen är och vild,

"Till skapnad rä, till själ ej mild.

"Åt hvarje tro och hvarje slägte "Den skydd och biständ hittills räckte. "Frimodige, med färdig hand "Sia förmans bud de noga lyda,

"Och armens muskler, ögats brand.

"Förakt för hvarje fara tyda.'

"Vän med en hvar, och trogne alla,

"De svärja hämnd St dem, som falla.

"Ett tjenligt verktyg bandet är "För det fötslag, som nu jag bär.

"Men flere — jag dem pröfvat alla,

"I bildning öfver mängden stS.

"Jag Franker ofta plägat kalla,

"Att rSd af deras slughet fS.

"Dock andra ännu högre syfta,

"Som Lambros *) stolta landsmän sig

\

*) Lambn? Canstni, en Grek, som 1785—90 bemödade sig att tillvigabringa sitt foster^mdt sjelf-stindighet. switeibyb

”De rundt om hålans brasa sluta,

”Utaf en väntad frihet njuta

"Och drömma, att med våld och krig

"Ur slafveriet Rahjas *)' lyfta.

”O må, på pbantasiens elf,

”En bild af jemnlikhet dem villa —

”Väl fåfängt de sitt hopp förspilla:

"Dock friheten jag älskar sjelf!”

”Låt mig eo hafvets patriarch få vara "Och vidt kring Yerlden som Tataren fara!

"Ett skepp på sjön — på hafvets strand ett tält, "Jag älskar mer än stad och åkerfält.

"Förd af min stridshäst, vaggad af mitt segel, ”Kring öknens djupa sand — på böljans spegel, "Ledstjernan blifve du för vandraPns lopp: '”Styr du min bäst och lifva seg1ar’ns hopp, "Tryckt till mitt bröst, min segelfart fÖrljufyaj ”Blif för min ark den milda fridens dufva!

"Må du för mig, om hoppet skulle fly,

. "I lifvets storm som regnets båga gry,

"Hvars aftonglans bortsmeker mörkrets skyar. "Öch bådar morgonen med herrligt sken!

"Ljuf, såsom Muczzins sång från Mekkas vallat "Emot den frötta pelegrimen skallar,

*) Rabjas kallas alla de, som betala kopf-skatten.”Som barnens melodi, sä mild och ren,

”Hvars magt den tysla ,tjusningstår’a förnyar, "Som hemmets sång för den fördrifna kär,, ”Din sköna stämmas toner för mig klinga.

”Ed löfsal midt i dessa öars krans ”Dig väntar skön, som Adens *) första glans, ”Och, pä ditt bud, sig tusen lansar svinga ”Att skydda dig: anförar’o Selim är — ”Omgifven af mitt band, invid min sida,

”Af verldens skatter böljas skall min brud, ”Ack, dessa värf — ett glädjens förebud —r ”Mer fröjd kring mig än Harems ängslan sprida. ”Ej blind för ödet— tusen farors lott ”Jag föreser — men, ack, en kärlek blott!

”Dä mödans lön ditt hjertas tro mig skänker, ”Jag räds ej ödets hot och vänners ränker. ”Hur’ ljuft det kopp,om allt förändrar sig—; ”Att trogen i olyckan finna dig!

”Fast .hlifve, såsom min, din trö, din villja, ”’Må i gemensam, evig kärleks höjd ”Vi dela lifvets sorg och lifvets fröjd,

”Ja, hvarje tanka, — blott oss aldrig skilja!. ”Eo här af raska kämpar jag för an,

?Mot alla hätska — trogna mot bvarann,

*) Jiwt al Aden — Museimännens paradis.

"Den stridslust följes, som naturen väckte "I hvarje bröst af menskans krigar-slägte; "Märk, att, vid gränsen ulaf kamp och stri^l, "En stillhet gifves, som man kallar frid!

"Jag skall mid kraft och konst lik paängden

pröfva,- '

"Men vill åt dig ej några länder röfva. '. "Vet, genom, tvedrägt herrskar magten blott, "Våld eller list den till sitt redskap fått.

"Snart falskheten skall tända upp sin fackla, "Då städer öppna oss sitt samfunds-sköt, ,

"Der skall din trohet kanske äfven vackla •— ”Förförelsen ett hjerta ofta bröt,-"Som faran ej förskräckt— och mångenqvinna, "Då lyckans bloss ej mer kring älskar’n brinna, "Då arm han är — sjönk uti syndens famn: "Misstanka bort — nämn ej Zuleik*as nämn!'

T *

"Ett äfventyr för bvar och en är lifvet —

"Mig fruktan blott — ej annat val är gifvet —• "Ja, tviflet; fruktan att förlora dig,

"Igenom Osmans magt och Giaflirs ränker. ,

"I natt dock denna fruktan minskar sig,

"Om kärleken en gynsam vind mig skänker; "Ej rädes ett af bonom skyddad t par,

"Fast foten Irrar — bjertat frid dock har!»

”Med dig är mödan ljuf — hvart luftstreck

tjusar,

”Jord, himmel, b af, en verld bor i vär barm; ”Jag räds ej stormen, som i seglen brusar, ”Blott kriDg min hals du slingrar, ömt din arm. ”Det sista örd, som mina läppar stamma, ”Skall' ej bli frälsnings bön — men bön för dig! ”Ej kärlek fraktar eleraenters krig,

”Men mensko-iist och hatets lömska flamma, ”Se der, min vän! de dolda klippe-skär,

”Som skeppsbrott, sorg och död oss kunna

bringa —

”Bort fasans tankar, som mig nu omringa! ”Välap, blott Ögonblicket frälsniåg bärf , . "Ja, tvänne ord min afsigt m& förklara,

”Frän fiender oss frälsar ett af dig —

”En fiende ju Giaflir är till mig,

”Och Osman, som oss skiljer; din bör vara!”

XXL

”Min trogna Mohr snart ätérvände,

”Alt till förundran skäl ej ge;

"Frän ö till ö jag vandrade ”fHvad ingen yppat, som det kände).

”Fast sedan, ikiljd ifrån mitt band,

* •”Jag sällan lemnat denna strand)

”Dock hvarje företag jag ledde,

”Och bytet delades af mig,

"Om möjligt, äfven troppens irig. ”Men min berättelse dig plågar —? ”Fort, skyndom — skeppet redo är, "Vi hat och fruktan lemna här!

"Hit Osman re'n i morgon tågar,

"Och,, om hans lif du frälsa vill,

”Och ens, som närm’re hör dig till, ”Må du i natt din boja bryta ”Och fly med raig på höljans yta!

- ”Men, om förskräckt du återtar ”Den ed, du nyss mig svurit har,

”Då vill jag här ej längre dröja — "Mitt bröst mot faran ensam höja!”

XXII.

Zuleika, stum, med sjunket mod,.

Lik denna sorgens urbild stod,

Som vid det flydda boppets smärta Förstenadt fann sitt modersbjerta:

Ja, flickan nu sig visade Blott som en yngre Niobd.

‘'ärr än dess mun och ögon hinna,

Att honom ge en blick — ett svar,

Ett eldsken genom rymden far,

Och facklor ses i nejden brinna.

”Fly du, som mer mip bror ej är,

”Dock nu mig mer än broder kär!'*

Snart ur hvar buske blossen glimma I' spridda kämpars djerfva hand.

De sÖka Öfver allt och svinga Med mod sin fackla och sin klinga —

Och sist ibland sin hjelte-stam Den grymme Giaffir rusar fram:

Ack, inan korrt de grottan hinna,

Skall der sin graf väl Selim finna!

XXIII.

"Gud, man oss öfverxaskat här ~

"En kyss — ack, det den sista är! ~

”O, mä min tropp från böljan skäda ”Den blixt, som skall signalen båda! '

”Min här är ringa — mbdet skall ”Dock mängdens feghet öfvervinna."

Hans fjät snart grottans utgäng hinn a;

Vidt dånar nu pistolens knall.

Zuleika bäfvar ej — ej klagar *“•

Förtviflan bort hvar känsla jagar*

i '"Mitt folk ej hör — dock hora de, "De komma, att mig falla se,

"De nalkas, att min dödssuck höra —. . "Mitt skott skall Giaffir till oss föra!

"O, fader» svärd, sä blotta, dig!

"Du aldrig sett sä olikt krig.

"Till grottans djup m& du dig' vända — "Din far dig ensam söker blott;

"Meq rör dig ej!— Ty d& kan bända, "Du säras kan af svärd.och skott;

"Men, räds du honom — må jag pjuta "Förr döden än bans dagar sluta: "Fastän han giftet blandat har "Och skall mig fegsint åter kalla,

"Må för bans svärd mitt hufvud falla; "Zuleika, han är ju din far!"

XXIV.

I blinken han ur grottan hastar Och fältet når ined ifrigt lopp,

Strax djerf han öfverändakastar De främsta utaf Giaffirs tropp;

Dock snart en här af Moslims svänga Kring hoaom sam ett cirkel-band. ii—, sjjier aM 4jg genomtränga

Och nalkas redan hafvets rand.

Sin båt helt när han varse blifver, jEIans vänner ro med rastlös ifver, Men ack, för sent — han nära står Till'vågen, som mot strandett slår. Hans kämpar uti vattnet springa,

Och mellan skummet sabelns klinga Framglimmar. Våte, intill strand De sträfva; snart de hinna land,

Och slagtningen mer grym nu ryter:. Hans hjertblod dock på Foljatt flyter.

XXV.

Af hugg och skott oskadad blifwo,

Med döden uti rioa sp&r

Och utaf farors mängd omgifvdn,

Den tappre Selim bafvet når —

När sista steg på land han tagit,

Hans band det sista dödshugg slagit;

Hvi vänder han1 sitt öga der?

Han får sin älskade ej skåda;

•

Olyckligt detta dröjsmål är,

Det träldom eller dö'd skall båda.

Ett prof, att ock i farans tid Ej kärlek är med hopp i strid!

Bruden fran Aby dos.Mot hafvets våg han ryggen vänder, Helt näravid sitt folk han har,

D& hörs ett skott i luften skalla:

”Må GJaffirs fiender så falla;

”Min hämnd så säker .är som snar!” Hvem talar här? HVem lodet sänder, Som hvinande i natten far?

Din grymma kula målet hibner, Abdallahs lömske baneman!

Du' fadren långsamt döda hann,

En bättre lott dock sonen finner.

Ur bröstet flyr en blodström ljum.

Att färga hafvets silfver-skum:

De sista suckar, Selim andas,

Med vågens dofva brusning blandas.

XXVI.

Då morgonen ur österns sky Slår upp sia rosenröda slöja,

Ej dånat mera stridens gny,

Och tå trophder här sig röja;

Dock ett och annat kampens spåf Syns uti myrtenskogens snår,

En mängd af byutna svärd på stranden Och spår af hand och fot i sanden,

~~ 'fbräoda bloss, en redlös slup;

Der uddens branta spets framtränger,

En mantel öfver. hafvets djup Pä vassens toppar fastnad hänger»

Förgäfves vägens svallning var —

Den blodets fläck ej bort Lan skölja;

Men, hvar är .han, som mantelh bar? -B vem haos qvarlefvor värdat har?

Gå, sök dem der, hvar hafvets bölja Rundt om Sigaeums klippor gär Och tung mot Luonas stränder slär!

Sjöfoglars svultaa näbbar sväfva Kring rofvet, under läDgsam färd;

Och nppå ro-lös hufvudgärd Dess hufvud hafvets vågor häfva.

Den hand, som nu af lif ej rörs,

Stfidshotande ännu framsvänges Af böljan — än mot höjden förs,

Och än i djupet äter. slänges.

Den gam, som Selims lemmar tär,

Blott lindrar maskarnas besvär.

Det enda öga, enda hjerta,

Som skulle sörjt med stilla smärta Och samlat hop hans spridda ben,

Med tårar sköljt Turbanens sten *),

*) Uti Turkiet inhugges pä männens grsfvar en turbin-

'Det ögat slöts, förr’o hans sig slutit;

Det hjertat brast, förr/n död han njutit.

XXVII.

Kring Hellas’ strand vildt dånar sorgens ljud; Män, qvinnor der i klagorop utbrista;

Zuleika, du af Giaffirs stam d^n sista,

För sent din brudgum söka skall sin brud!

Han skali ditt ljufra anlete ej skåda,

Ej höra des;a ljud, som sorgen båda. Siafvinuornas försagda, dystra, gråt Och koran-sångarenas klago-iåt Och vaktens tystnad, som vid porten dröjer, Allt folkets suck — Zuleikas öde röjer!

Du såg ej Selims fall — det ögonblick,

Den fasans stund, då han ur grottan gick.

Ditt trogna hjerta dödens famptag fick!

Han vaf ditt hopp, din fröjd, din enda lycka,.

' Och tanken, att ej bonom kunna rycka Ur dödens våld, uti ett klagoskri Brast ut — en suck — och snart var allt förbi.

Så hvila då i frid, du Brustna' hjerta,

I frid och lugn uti din jungfru-graf!

Hur* lycklig, att jtfln första Irärleks-smärta,

_ \ '

®st plågsam, vild och grym, dig döden gaf;O, trefalIt säll, i lifvet du ej kände • Skilsmessans, hatets, hämpdens allt-elände, . Det qval, som mer än vansinnet oss^ rör,

Den orm, som aldrig*s(umrar, aldrig dör —

O sorg, som dageo föder, matten matar,

Som rädes mörkret, men dock ljuset hatar,

Som med en evig ångest hjertat bryr!

, Hvi mördar du ej strax och sedan flyr?

Ve dig, du obarmhertige tyrann!

Din hjessa du med aska fåfängt höljer *),

En pilgrims-klädnad fågungt armen döljer, Hvaraf Abdallah, Selim döden fann!

Må båren ur ditt skägg äf sorg du rycka,

Den sköna bruden Osman aldrig ser,

Hvärs egande Sultanen trott en lycka —

Ditt hjertas fröjd, Zuleika, är ej mer,

^ v

Din ålders tröst och hoppets blida tärna. Försvunnen är den milda,-klara stjerna,

Som spridde lif och glans kring Hellas’ flod: v Hur’ sfäcktes hennes ljus? Hon sjönk i blod! 'Hvar är mitt barn? Så ropar du och gråter — Hvar? — Svarar doft från fjellen echo åter.

) Ett bruk 1 Österländerna, dä man sörjer en au förvandt.xxvin.

Djupt in i bergens dolda klyfta,

Bland tuseh dystra grifters rad,

Der grönskande cypresser lyfta .

Sin topp, med grenar och med blad, Som prägel fått äf sorgens dommar Och bära hopplös kärleks bild;

I denna klyftå, djup och vild,

En enslig tömros evigt blommar;

Så späd, så darrande och blek.

Den sattes af förtviflans händer: .

Vid" hvarje flägt, 'som Zepbyr sänder,

Fly bladen bort i sorglig lek.

Fast störd af storm och vinterns skyar, Fast våldsamt sliten .från sin stam,

Sig rosen nästa dag förnyar,

Och skönare hon spirar fram;

En skyddsguds hulda vård hon njuter, Sam evig glans kring henne gjuter.

Ej Hellas unga tärnor tro,

Att denna ros, som uti ro

Bland stormens ilar blommor skjuter,

Blott utaf jordiskt Ursprung är!

£j henne vårens dagg förfriskar,r

i Ej sommarn värma henne här.

I evigt långa natten.hviskar Eq osedd fogel sagta der;

Osynlig han i luften svingar,'

| Mildt såsom Houris harpa klingar ! . Hans ljufva, vemodsfulla röst:

O, kan det vara näktergalen?

En sång så sorglig, oärd af qvalen, Än aldrig ljöd utur hans bröst!

En hvar, som lyssnande der dröjer, Uti sin själ eu ängslan röjer,

Som älskade han utan hopp!

Dock Ijuft är fällda tårens lopp,

Ej fruktan nti sorgen blandas,

Han knappast tål, att dagen randas, D& denna vemods-såDg hör opp — Han ville längre vaka — klaga,

SS vild, men skön dess harmoni, i Kär dag och ljus bort natten jaga, Förklingar denna melodi.

Med tjusning många sig inbilla,

[SS kan en ungdoms dröm förvilla, ,Och hvem vill grymt förstöra den?], Att denna sSng om aftonen Xill ord och bokstef sig förenarUti Zuleikas dyra namn: *) . ,

Det hörs ifrån cypressens grenar .

Och smälter bort i luftens famn.

Utur den jord, på grafven ströddes,

Den hvita, bleka rosen föddes.

Om morgonen försvunnen var -

Den sten, man reste der om qvällen — ,

Till stranden ingen dödlig bar

Den djupt oecfgräfda marmor-hällen.

Der Selim föll — fanns denna sten,

(Så Hellas’ sagor oss.förkunna)

Sköljd utaf hafvet, gom bans ben Mer helig graf ej velat unna:

På hällen man om natten såg,

Huc’ ett turbanpryddt hufvud låg.

Man stället, högt der böljan svallar, ^Siöröfvar-andens öfngått” kallar.

Der Sorgens Ros, af saknaden En bild, rann opp och blomstrar än,

Men blek, lik tärnorna, som klaga jVi ljudet utaf derma saga,

<• *) I Orienten tror man, att de dödas sjilar fortlefra i foglar och andra djur.

*